

พิ ม (พี) คั า
สำนักพิมพ์

• ซีรีส์ •

ลูกผู้ชาย

อรุณรุ่ง
แห่งหัวใจ

บล พรสมกร

บทนำ

สนามหญ้ากว้างหน้าอาคารดูแคบลงนิดตา เมื่อพื้นที่ภายในโรงเรียนถูกเนรมิตให้กลายเป็นดินแดนธรรมชาติสำหรับหลายร้อยชีวิต การจับมือกันขององค์กรเอกชนยักษ์ใหญ่ถึงสามแห่ง ทำให้ความต้องการของเด็กๆ ถูกเติมเต็ม ไม่ว่าจะหมุนเวียนเปลี่ยนสถานที่เป็นที่ใด ในทุกๆ ปี นับตั้งแต่สามบริษัทให้การสนับสนุนก็ยังคงได้รับความนิยม

เครื่องเล่นมากมายกระจายอยู่โดยรอบ ชู้อาหารคาวหวาน ชู้อุ้มเครื่องตีมหากหลายชนิดต่างมีเด็กๆ กับบรรดาผู้ปกครองต่อคิววาทเหยียด ทุกจุดมีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวก บ้างก็คอยเป็นดาราหน้ากล้อง ต่างสวมชุดสีสดใสที่ดึงดูดความสนใจได้อย่างล้นหลามมองไปทางไหนสิ่งทีปรากฏแก่สายตาล้วนสะท้อนถึงความสุข นั่นทำให้คนที่เพิ่งมาหยุดยืนมองบรรยากาศคิดว่าตัดสินใจไม่ผิด หลังจากเลือกมาร่วมงานครั้งนี้ด้วยตนเองแทนการส่งตัวแทนเหมือนเช่นทุกที ปกติแม้จะมีโอกาสได้ติดตามความคืบหน้าของงานทุกระยะ แต่กลับไม่ได้ลงมาดูแลด้วยตัวเองสักเท่าไร

“พี่หมี...เอาพี่หมี...”

“เขาแจกลูกโป่งจ่ะหนูจ๋า เอาลูกโป่งนะคะ เตียววอไปเป็นเพื่อน พี่หมีเอามาไม่ได้นะ พี่หมีต้องแจกลูกโป่ง...”

“ฟังไม่ได้ยินแล้วมั้งนั่น หนูจ๋า วิ่งระวังด้วยลูก”

ชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังยืนเอามือโพล่หลังละลายตาจากแถวรอรับขนม เขาเหลียวมองตามเสียงพูดคุ้ยที่ตั้งอยู่ไม่ไกล ครั้นเห็นเด็กหญิงร่างเล็กป้อมในชุดกระโปรงฟูฟ่องวิ่งจีไปยังจุดที่มีพนักงานแต่งมาสดคอตตัวการ์ตูนขวัญใจเด็กๆ ก็ยิ้มอย่างเอ็นดู ก่อนจะหันขวับ เมื่อสัญญาตัญญาณอันว่องไวรู้สึกได้ถึงความเคลื่อนไหวของวัตถุที่กำลังพุ่งตรงไปยังร่างเล็กนั้น

เขารีบพุ่งออกไป มือหนาปัดวัตถุทรงกลมกระทบลงพื้นได้ทันท่วงทีก่อนจะใช้ปลายรองเท้าเตะมันลอยขึ้นกลางอากาศ แล้วคว่ำมาหมุนเล่นด้วยปลายนิ้ว เห็นจากทางหน้าต่างว่าคนที่ยื่นเยื้องไปฝั่งซ้ายเร่งตามร่างเล็กของเด็กหญิงออกไป ตามติดด้วยเสียงฝีเท้าอีกหลายคู่ ทั้งหมดล้วนเป็นองค์กรฯของหนูน้อยที่จินตตอนนี้ก็ยังไม่รู้ตัวเลยว่าเกือบจะได้รับอันตรายเพราะเขายังได้ยินเสียงร้องเรียก “พี่หมี...พี่หมี...” อย่างร่าเริง

“ขอโทษฮะ”

ภวัตเงยหน้าขึ้นมองต้นเสียง พบเด็กชายตัวเล็กชื่อกอชายหนุ่มผิวคล้ำ รูปร่างสูงใหญ่ กำลังยกมือไหว้ด้วยหน้าเจื่อนๆ เขามองเลยไปทางด้านหลังของทั้งคู่ เห็นเด็กชายหญิงกลุ่มหนึ่งยืนมองมาสละน อันที่จริงเขาคุนหน้าคนที่เด็กชายกำลังชื่อกออยู่ตั้งแต่แวบแรกที่เห็นแล้ว ใช้เวลาอีกไม่กี่วินาทีต่อมาก็จดจำได้แม่นยำว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

ภวัตเชื่อว่าผู้ที่พอจะผ่านตาข่าวในแวดวงธุรกิจย่อมคุ้นหน้าชายรูปร่างสูงใหญ่ตรงหน้าเขาเป็นอย่างดี หรืออย่างน้อยก็คงรู้จักกันคำชนิดใดชนิดหนึ่งจากแหล่งผลิตที่มี ‘ภูผา กล้าแกร่ง’ เป็นเจ้าของ อีกฝ่าย

กำลังยิ้มให้เขา ท่าที่บ่งบอกว่าจดจำภวัตได้เช่นเดียวกัน พวกเขาไม่รู้สึกเหมือนนักธุรกิจที่มาเจอกันยามที่ออกงานสังคม อาจด้วยบรรยากาศสบายๆ ทำให้ต่างฝ่ายต่างอยากยิ้มให้กัน และเลือกที่จะทักทายโดยไม่พาดพิงถึงผลประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น

“ไม่เป็นไรครับ นี่...” ภวัตส่งลูกบอลคืนให้เด็กชาย ครั้นภวัตยื่นมือมาตรงหน้า เขาก็ยื่นมือออกไปตอบรับไมตรี

“ยินดีที่ได้พบตัวจริงคุณภวัต”

“ยินดีเช่นกันครับที่ได้พบคุณภวัต...ว่าแต่ทำไมปีนี้ถึงออกมาเองล่ะครับ”

อีกฝ่ายยิ้ม...ทำให้ใบหน้าเฉยชาลดความน่าเกรงขามลงไปได้มาก

“คงเป็นเหตุผลเดียวกับที่คุณภวัตก็ออกมาเช่นนี้แหละครับ”

ภวัตเพียงยิ้มรับข้อสันนิษฐาน ไม่ผิดหรือก เขาศรัทธาในความใจสู้ ความสามารถอันโดดเด่นบนเส้นทางธุรกิจของอีกฝ่าย วิสัยทัศน์กว้างไกลที่ได้พิสูจน์แล้วจากผลสำเร็จของผู้ที่มีจุดเริ่มต้นมาจากศูนย์ เหมือนๆ กัน การเห็นคนที่ต้องฝ่าฟันหนักไม่แพ้ตนมาได้ไกลขนาดนี้ทำให้เขาอยากเอาใจช่วย สุดท้ายเลยกลายเป็นคอยติดตามความเคลื่อนไหวเพื่อมีอะไรจะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน น่าแปลกที่เดียวที่เขาเห็นคนที่ไม่เคยได้พบปะจริงจังมาก่อน กระทั่งวันนี้เป็นเสมือนเพื่อนคนหนึ่งที่ยากเห็นอีกฝ่ายก้าวไปบนเส้นทางแห่งความสำเร็จรุ่งโรจน์ และการได้ร่วมมือจัดกิจกรรมเล็กๆ ก็กลายเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงให้สายสัมพันธ์แน่นแฟ้นขึ้น พอมาเจอกันเลยไม่รู้สึกแปลกหน้า คล้ายต่างก็รู้จักกันมานาน

ภวัตมองตามสายตาของภวัต เมื่อสังเกตว่าอีกฝ่ายเปลอนีวหน้าเล็กน้อย ครั้นเห็นเด็กหญิงตัวเล็กกำลังนั่งยองๆ วางกางเขยบนเข่าเฝ้ามองเพื่อนตาละห้อย สุดท้ายเขาจึงเดินเข้าไปใกล้เด็กน้อยพลางพับแขนเสื้อขึ้นจัดข้อศอก แล้วชี้ไปยังวงลิงชิงบอลที่กลับไปรวมพลอีกครั้ง

เด็กชายรายเดิมยังคงถือลูกบอลอยู่บนคอของภูผา ทั้งกลุ่มเคลื่อนไหวช้าๆ ยังไม่เริ่มเล่น คล้ายกับกำลังรอการเข้ามาของสมาชิกใหม่ ภาวัตคิดว่านี่เป็นภาพที่น่ารักทีเดียว

“เฮ้ๆ ขอขอบคุณค่ะ” เด็กหญิงลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นพร้อมฉีกยิ้มแฉ่ง ดวงตาทอประกายแจ่มใสราวกับเป็นคนละคนกับเมื่อครู่ ภาวัตเลยต้องกลายเป็นม้าให้สมาชิกใหม่ของวงลิงชิงบอลโดยปริยาย

“ว้าว ทางนี้สูงสูง ทางนี้ก็สูง...”

บรรดาคนฟังพากันยิ้มขำ หลังจากหนูน้อยบนคอภาวัตเอาแต่ร้องว้าวด้วยความตื่นเต้น คนพากันค่อยเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าแม่หนูอยากเล่นลิงชิงบอลหรืออยากนั่งชมวิวโดยอาศัยความสูงของเขามากกว่ากัน เพราะผ่านมาพักใหญ่ เลื้อยของภาวัตขึ้นไปด้วยเหตุนี้ แม่หนูก็ยังเอาแต่ชะเง้อมองทางโน้นที่ทางนี้ที่อย่างขบใจ ไม่คิดยื้อแย่งลูกบอลกับใครเขาเลยสักที

“พักก่อน...แฮ่ก! ผมเหนื่อยแล้ว” คำขอเวลานอกแบบหอบๆ ดังมาจากเด็กชายที่ต้องรับบทบาท ‘ลิง’

เด็กๆ ถือโอกาสนั้นแยกย้ายกันไปหาน้ำดื่ม โดยเด็กชายกับเด็กหญิงที่อาศัยซัดสองหนุ่มขอตอบแทนน้ำใจด้วยการอาสาไปหาน้ำมาให้พวกเขาดื่ม ทำให้นักธุรกิจหนุ่มยิ้มและมองตามด้วยความเอ็นดู ดวงตาคมกล้าทอดมองร่างเล็กที่วิ่งหายไปท่ามกลางกลุ่มพีๆ ที่ตัวโตกว่า กระทั่งสายตาเลื่อนไปหยุดตรงถังพลาสติกทรงกระบอกขนาดใหญ่ที่มีลวดลายสีโตผงดาด ใกล้ำๆ กับถังน้ำดื่มมีเด็กชายหญิงนับสิบคนนั่งล้อมวงตรงกลางคือชายหนุ่มผิวเข้ม เรือนผมหยักศก กำลังแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง ดวงตาเรียวคมมีประกายอ่อนโยนขณะมองไปยังเด็กๆ ที่รายล้อมด้วยความสนใจ

ภาวัตคุ่นหน้าชายหนุ่มผู้นั้นไม่น้อยไปกว่าภูผาเลย

‘บัทม์ บุญวิจักษ์’ เจ้าของเครื่องดื่มบำรุงกำลังยี่ห้อไฟต์ที่โด่งดัง

กลุ่มคนตั้งแต่ชนชั้นแรงงานจนถึงแวดวงสังคมชั้นสูง ไม่มีใครไม่รู้จักผลิตภัณฑ์น้ำดำที่มีรูปลิงโตฆวางตเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งตอนนั้นขยับขยายมาทำน้ำดื่มประเภทอื่นๆ เพิ่มอีกหลายชนิด และได้รับการตอบรับจากตลาดเป็นอย่างดี

“เจ้าของเครื่องดื่มก็คงคิดเหมือนเรานะครับ” ภาวัตเอ่ยขึ้นเบาๆ ขณะหันไปสบตากับภูผา แล้วหันกลับไปยิงปัทม์อีกครั้ง รวากับรู้ตัวว่ากำลังถูกพาดพิง ฝ่ายนั้นงยหน้าขึ้นมามองพวกเขาพอดี สามหนุ่มเลยยิ้มแสดงไมตรีต่อกัน

เด็กชายกับเด็กหญิงตัวเล็กที่พากันหายไปท่ามกลางกลุ่มคนเดินกลับมหาภาวัตกับภูผาพร้อมน้ำดื่มเย็นเฉียบ แต่พอพวกเขาเข้ามาได้แค่ครู่เดียว ก็มีเด็กๆ อีกหลายคนกรูกันเข้ามา แถมมีน้ำดื่มมาเพื่อแบ่งพวกเขาด้วย ภาวัตกับภูผาเลยต้องรับไว้เพื่อไม่ให้เสียน้ำใจ แล้วขอแบ่งน้ำดื่มให้เด็กบางคนที่ไม่ได้ลุกออกไป ถือโอกาสสอนให้เด็กๆ รู้จักแบ่งปัน ก่อนที่วงลิงชิงบอลจะเริ่มต้นความสนุกสนานอีกครั้ง

“ขอผมเล่นลิงชิงบอลด้วยคนนะครับคุณภูผา คุณภาวัต”

เพิ่งเริ่มเล่นไปได้ครู่เดียว ปัทม์ก็จูงมือเด็กชายตัวเล็กใส่แว่นตาคานาเตอะเข้ามา

“ยินดีครับคุณปัทม์ อิม ได้ยินแว่วๆ ว่าใครเข้ามาทีหลังต้องเป็นลิง...” ภาวัตแกล้งเปรยหน้าตาย สบตาภูผาด้วยแวตาทาที่ดูรู้วากำลังยิ้มหลังจากเขามองเด็กชายที่มาทากับปัทม์ และเห็นได้ถึงท่าที่ฟ้องความไม่มั่นใจ ดูกล้าๆ กลัวๆ อยางไรพิกล

“พี่ก็ได้ยินแบบนั้นเหมือนกัน หรือว่าไงครับเด็กๆ” ภูผารับมุกด้วยการหันไปถามความเห็นจากสมาชิกตัวน้อย แล้วนั้นก็เป็นโอกาสให้เด็กชายที่ต้องวิ่งตามลูกบอลจนเหนื่อยหอบริบเห็นด้วยในทันที ทำเอาปัทม์หัวเราะออกมาเบาๆ คล้ายจะรู้ทัน แต่กลับยินยอมตามน้ำ ฝ่ายนั้น

เพียงก้มลงกระซิบกับเด็กชายที่เขาจูงมือเข้ามาขอร่วมวง ก่อนจะเข้ามามีส่วนร่วม เพียงแค่วันนั้น เด็กชายสวมแว่นตาหนาผู้กล้าๆ กลัวๆ ก็ยิ้มร่าเฮฮาไปกับเพื่อนๆ ได้อย่างกลมกลืน

สามนักธุรกิจหนุ่มประสานเสียงหัวเราะ เมื่อเด็กๆ ร้องเพลงคลอดนตรีที่ตั้งแว่วมาแบบผิดๆ เพื่อนๆ หลังมีเด็กกลุ่มหนึ่งกระโดดขึ้นไปบนเวทีกลางแจ้ง แล้วร่วมกันโชว์ฝีมือแบบพรสวรรค์ไม่มาก แต่ความมั่นใจพกพามาเกินร้อย

ภวัตเชื่อว่างานวันเด็กปีนี้คงช่วยสร้างความทรงจำให้แก่ใครหลายคน บางครอบครัวชวนกันมาแบบปอนๆ ในขณะที่บางครอบครัวแต่งกายหรูหราครบครันโต แต่ทุกคนกำลังรวมตัวกันสร้างบรรยากาศแห่งความสุขในสถานที่เดียวกัน และที่สุดแล้ว...เด็กๆ ล้วนไม่แบ่งแยกสิ่งทีพวกเขาขาดหรือมี เมื่อได้ร่วมเล่น ทุกคนล้วนเป็นเพื่อนในวัยเดียวกันทั้งสิ้น

ดวงตาคมมองเลยไปยังเด็กหญิงในชุดกระโปรงฟูฟ่องอีกครั้ง ครั้นเห็นมือน้อยกำลังยื่นลูกโป่งให้เด็กชายสวมเสื้อผ้าเก่าขาดแต่ดูสะอาด และรับขนมจากอีกฝ่ายมาด้วยรอยยิ้มน่ารัก เขาก็อดจะยิ้มตามไม่ได้

“สวัสดิ์ท่านผู้มีเกียรติ เด็กๆ และผู้ปกครองทุกท่านคะ” เสียงพิธีกรดังขึ้น หลังจากยี่สิบวินาทีคืนจากกลุ่มนักดนตรีไฟแรงได้เป็นผลสำเร็จ “ดิฉันขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่งานวันเด็กแห่งชาติของโรงเรียนระนองคะ ปีนี้พิเศษกว่าทุกปี เพราะเราได้รับเกียรติจากนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงจากสามวงการซึ่งเป็นสปอนเซอร์ให้เรามาร่วมงานด้วย ซึ่งขอบอกว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่นักธุรกิจร้อยล้านทั้งสามท่านจะมีเวลาว่างตรงกันแบบนี้ คนแรกได้แก่ คุณณฐา กล้าแกร่ง เจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรมเกษตรครบวงจร เอสดีพี เรียกว่าอาหารเอ๋ย ขนมเอ๋ยทีพวกเขาได้ทานกันในวันนี้ก็มาจากท่านทั้งนั้น คนที่สองคุณภวัต เอี่ยมธำรง เจ้าของศูนย์บริการรถยนต์

ครบวงจร เบสต์ฟิต และคนสุดท้าย คุณปัทม์ บุญวิจักษ์ เจ้าของเครื่องตีหมูกำลังยี่หื้อไฟต์ รวมถึงน้ำเปล่าที่เราแจกให้ทุกท่านได้ดื่มกันตลอดงานด้วยค่ะ...ตอนนี้ดิฉันขอเชิญทั้งสามท่านบนเวทีเพื่อกล่าวอะไรกับเด็กๆ ของเราลักหน่อยนะคะ”

สิ้นเสียงประกาศ ทั้งสามหนุ่มก็พยักหน้าให้กัน ก่อนจะโบกมือลาเด็กๆ จากนั้นทั้งสามก็เดินเรียงหน้ากระดานไปบนสนามหญ้า โดยมีจุดหมายอยู่ที่เวทีกลางแจ้ง

ภวัตอยู่โยงที่โรงเรียนจนถึงเที่ยง แม้งานวันเด็กจะมีกิจกรรมลากยาวไปจนถึงช่วงเย็น แต่ด้วยเขามีธุระตอนบ่ายโมงตรงจึงต้องกลับก่อน อันที่จริงก็ไม่เชิงกลับหรอก เรียกว่าแวบออกไปทำธุระคงเหมาะกว่า เพราะสมาชิกครอบครัวยังคงสนุกกันอยู่ทำงาน แน่แน่นอนว่าเขาจะต้องมารับทั้งหมดกลับบ้านพร้อมกัน หลายคนเชื่อว่าเขาติดครอบครัว ซึ่งภวัตไม่เถียงเลย นอกเหนือจากเวลาทำงาน เขาชอบใช้เวลากับคนที่รัก การได้ขลุกอยู่ด้วยกัน แม้จะแค้นงดูโทรทัศน์ พุดคุยในเรื่องธรรมดาทั่วไป ก็สร้างความสุขได้แล้ว มันเป็นเสมือนที่พักพิงเดียวที่เขาจะสามารถหลบจากความวุ่นวาย และสามารถเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่

“มีรายการทีวีติดต่อมาครับคุณภวัต...” เลขานุการผู้ทรงประสิทธิภาพรายงาน หลังจากนั้นรถออกมาลัดพัก และแจกแจงตารางงานของพรุ่งนี้ให้ภวัตฟังเหมือนเช่นทุกวันเรียบร้อยแล้ว “ชื่อรายการ Young Idol เขาบอกว่าได้อ่านบทสัมภาษณ์ของคุณภวัตจากนิตยสาร เลຍຍอยากขอสัมภาษณ์แบบเต็มๆ เจาะลึกมากกว่าในหนังสืออีกหน่อย ผมดูรายละเอียดแล้ว รายการนี้เน้นเสนอมุมมอง แนวคิดของนักธุรกิจรุ่นใหม่ เพื่อเป็นแนวทางให้คนอื่นฯ เป็นรายการที่สร้างสรรค์รายการหนึ่งเลยครับ”

“เจาะลึกอีกหน่อยนะ หน่อยแค่นั้น”

เลขานุการหนุ่มหัวเราะ “ผมว่า...ก็ไม่น้อยหรอกครับ เท่าที่ลองถาม เขาบอกว่าอยากรู้พื้นเพตั้งแต่เด็กจนมาทำธุรกิจเลย เพราะในหนังสือมีพูดถึงอยู่นิดเดียว แต่เขาอ่านแล้วคิดว่าคงมีอะไรน่าสนใจกว่านี้ไปอีกมาก”

ใช่ ชีวิตของคนเรามีอะไรมากมาย บางอย่างก็ซับซ้อน มองจากตอนประสบความสำเร็จแล้วคงยากจะคาดถึง

ชายหนุ่มหวนนึกถึงวันวาน มันเหมือนผ่านมานาน แต่ขณะเดียวกันก็เหมือนเพิ่งผ่านไปเมื่อไม่กี่วันก่อน...

๑

พ.ศ. ๒๕๓๗

ลานใต้สะพานเก่าถูกใช้เป็นสนามประลองของวัยรุ่นในละแวก
ชุมชนอยู่เป็นประจำ

บริเวณนี้พอตกค่ำจะมีเพียงแสงไฟจากโกลๆ ส่องมาแค่พอสลัว
เนื่องจากมันกำลังจะถูกทิ้ง สถานที่จึงไม่ได้รับการปรับปรุงดูแล แต่หัน
ไม่ถือเป็นอุปสรรค

มอเตอร์ไซด์นับสิบคันจอดเรียงเป็นวงล้อม ทุกคันสอดแสงสว่าง
จากหน้ารถไปยังจุดเดียวกัน ทำให้บริเวณกลางลานกว้างเสมือนถูกแสง
สีส้มล้อมไว้เป็นเวที ที่นี่เงียบสงบเพราะไม่ค่อยมีใครใช้เป็นเส้นทางสัญจร
ทำให้ได้ยินทุกการเคลื่อนไหวชัดเจน แร่หมัดอัดกระแทกเนื้อตัวฟกซ้ำ
ของร่างสองร่างที่กำลังโรมรันกันเกิดขึ้นแทบไม่เว้นช่วง มีเสียงโอดครวญ
แทรกขึ้นเป็นระยะ ขณะที่เสียงตะโกนโห่ร้องสลับกับเสียงเชียร์ดังกระหึ่ม
ไปทั่วบริเวณ

“เจ้าเปี้ยกนั้นเซนส์ไม่เลวเลยลูกพี่” เด็กหนุ่มวัยรุ่นหนุ่มสูงโย่ง

เดาะลั่น สีหน้าท่าทางบ่งชี้ถึงความพึงพอใจใน ‘ผลงาน’ ที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า “พีเอเก็บมันมาจากไหนนะ”

“ริมรั้ว” คนตอบคาบหูที่ไว้มุมปาก จุดไฟแช็กจ่อปลายหูหรือด้วยท่าที่ใจเย็น สีเงินมันปลาบของวัตถุในมือสะท้อนแสงไฟจากหน้ารถ ทำให้สองร่างที่เพิ่งผล่อจากการปะทะชะงักไปนิด ต่างชำเลื่องมองมาตามสัญชาตญาณ ก่อนจะเริ่มสวนหมัดใส่กันอีกครั้งตามระดับอารมณ์ที่ยังพุ่งขึ้นไม่หยุด

เอกสิทธิ์สังเกตเห็นว่า ‘ไอ้หนู’ ฝ่ายตนยังคงรักษาระดับความว่องไวเอาไว้ได้ เมื่อครูเด็กชายเสียสมาธิ แต่แค่เพียงแวบเดียวก็ดึงตัวเองกลับไปอยู่ในเกมการต่อสู้ได้อย่างรวดเร็ว ในขณะที่คู่ต่อสู้ยังต้องอาศัยเวลาอีกชั่วอึดใจ และนั่นคือช่องโหว่...ทำให้ถูกกำปั้นน้อยๆ แต่น้ำหนักไม่เบาชัดเข้าอย่างจัง!

“ริมรั้ว?”

“เออ”

“คนหรือกำลังวะพี” สีหน้าคนฟังบ่งบอกว่าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง “แต่ชั้นซิงมันน่าสนใจจริงแฮะ ถ้าอาศัยแค่สัญชาตญาณดิบละก็ โทมาน่าชนลูกเซียว”

“เอ็งก็ไม่โง่เท่าไรนี่หว่าไอ้บ้อง”

เอกสิทธิ์มองการต่อสู้ที่ยังคงดำเนินไป ถึงการแข่งขันครั้งแรกที่กำลังดุเดือดอยู่ในขณะนี้จะเป็นแค่คู่แข่งเปิดสนาม แต่กลับดึงความสนใจจากทุกสายตาที่อยู่โดยรอบได้เป็นอย่างดี ต่างจากตอนแรก...ทุกคนแทบจะหัวเราะเยาะ ทำเอาลูกน้องของเขาแอบกระซิบบ้านกันยกใหญ่ เมื่อเห็นเด็กที่เขาเตรียมส่งลงสังเวียน ทว่าชายหนุ่มผู้เป็นหัวหน้ายืนยิ้มไม่คิดเปลี่ยนใจ

“ฮ่าๆๆ ดูนั่นดิพีเอ...”

จู่ๆ เสียงหัวเราะประสานกันดังลั่น

“เจ้าเพชรมันหลอกให้ไอ้โชคชกลมจนตาลาย หมุนมากสงสัยจะมีหน้า
หน้า เซไปซะไกล แกรมเพลอชกเป้าลูกพี่ตัวเองเต็มๆ จบงานนี้ไอ้บ้อจ
เป็นหมั้น แต่ก่อนนั้นพนนได้เลยว่าไอ้โชคโดนกระที่บและแน่!”

เอกสิทธิ์กระตุกมุมปาก ไม่ผิดหวังที่ชักชวน ‘ภวัต’ มา เขาเคยเห็น
เด็กชายแอบไปสอดส่องที่ค่ายมวย ซึ่งเขาใช้เป็นสถานที่ฝึกฝนอยู่
บ่อยครั้ง จนวันหนึ่งเขาลองเข้าไปคุยด้วย แต่เด็กชายกลับตั้งท่าจะเดิน
หนีคล้ายไม่อยากเสียเวลา ทำเอาเอกสิทธิ์ทิ้งขำทั้งหมั้นไปเสียเลยแกล้งบังคับ
ลากเด็กชายเข้าไปประลองฝีมือลายมือกับนักมวยรุ่นเยาว์ในค่าย แล้วเขา
ก็ได้คำตอบว่าอีกฝ่ายไม่เพียงมาเมียงมอง แต่จากชั้นเชิงที่ได้พิสูจน์ด้วย
สายตา นั้น บอกชัดว่ามันช่างเป็นการครุพักลักจำอันน่าทึ่ง

ภายใต้สภาพมอมแมม หุ่นพอมแก้งก้าง ดูไม่น่าจะมีพิษสง แต่
เด็กชายมีความพิเศษ เขามีสัญชาตญาณอันฉับไว มีมันสมองที่ไม่ควร
สปรปะมาท ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อคิดทบทวนดูดีๆ เอกสิทธิ์จำได้ว่าทุกครั้งที่
เห็นเด็กชายผ่านมา ภวัตจะมาตอในช่วงซ้อมรอบเย็น มาดูแค่แป๊บเดียว
แล้วรีบไป

ครั้นลองสืบ เขาก็ได้รู้เพิ่มเติมว่าเหตุที่ภวัตไม่อาจอยู่สนทนาได้นาน
นัก เป็นเพราะต้องรีบกลับไปช่วยที่บ้านทำงาน เด็กชายแทบไม่มีเวลา
เล่นสนุกเหมือนอย่างเด็กคนอื่น ๆ ร้ายไปกว่านั้นคือปมที่ผู้ใหญ่สร้างเอาไว้
ส่งผลให้เด็กชายถูกล้อจนมีเรื่องกับเด็กคนอื่นในละแวกชุมชนอยู่เป็นประจำ
คงเพราะอย่างนั้นเอง เจ้าตัวถึงได้อยากเก่งขึ้น และดูเหมือนมัน
จะได้ผลเสียด้วย เอกสิทธิ์ได้ยินมาว่า หลังๆ มานี้ภวัตสู้ชนะอยู่เป็นประจำ
หนึ่งในคู่ปรับที่มีเรื่องกันบ่อยก็คือ บุญโชค เด็กรุ่นพี่ที่กำลังซัดกันอยู่กลาง
ลานใต้สะพานนั้น!

เพราะแบบนี้เอกสิทธิ์ถึงได้แกล้งทำพนน ชวนคู่อริลงเงินคู่แรกเยอะ

ขึ้นจากเดิม การไม่รู้จักรักรวบรวมข้อมูล ไม่ทำการบ้านมาก่อนของใบ้ทำให้ฝ่ายนั้นไม่รู้ วัตถุประสงค์ที่แท้จริงภายนอก อย่างไรก็ตามบุญโชคก็ได้เปรียบกวัดหลายชุม มิหรือคนโลกอย่างใบ้จะปฏิเสธ มันถึงได้กล้าลงเงินชนิดที่ดูก็รู้ว่าเตรียมรัดคั้นจากเขาเต็มที!

ที่...ถ้าฝ่ายมันเอาชนะได้ละก็นะ

“แน่มันเหอมีง ใ้อัเพชร! อย่าได้ใจไปหน่อยเลยวะ อย่างมีงมันก็แค่ขยออยู่วันยังค่ำ ขนาดแม่ตัวเองยังทิ้ง พ่อก็แค่ใ้อัชีเมาแขนด้วน มันจำได้ไหมเหอว่ายังมีพวกมีงเป็นลูก กลับไปร้องให้จับน้ำตากับผ้าถุงย่าเหมือนเดิมดีกว่ามั้ง”

“เอาเวลาปากเก่งลุกขึ้นชะทีลี” ฝ่ายโตนกรวดถ้อยคำแสนสั้นใส่ชักจำคาญ เด็กชายร่างผอมยืนหยัดกลางล้งเวียนอย่างไม่ยี่หระ ตะกอนแห่งความอัดอั้นที่สะสมไว้ภายในกำลังร้อนระอุ กระตุ้นให้เขากล้าต่อกรอย่างไม่ลดละ แม้ี่จะเป็น ‘มวยเถื่อน’ แทบไร้กฎเกณฑ์ใดๆ รongรับความปลอดภัย ดวงตาเรียวยาวเห็นชั้นเปลือกตาชัดเจนยังคงฉายชัดถึงความมุ่งมั่น ร่องรอยที่ปรากฏตามเนื้อตัวไม่อาจล้นคลอนความพร้อมของจิตใจได้

“อวดดีนั่นกะมีง!”

“อีก”

ร่างผอมของเด็กชายถูกฟุ้งชนจนล้มกลิ้งคลุกฝุ่น เขาสำลักเล็กน้อยก่อนจะสูดปากเบาๆ เมื่อหมัดของบุญโชคเฉียดแก้มขวา ถ้าเบี่ยงหลบซ้ำอีกนิดอาจได้แผล

เด็กชายรีบยกแขนปิดป้อง เมื่ออีกฝ่ายหมายจะชกซ้ำ เขากัดฟันตีบออกไป ส่งผลิให้บุญโชคกระเด็นออกจากตัว กวาดตาสัยจังหวะนั้นแรงขยับลุก สวนกำปั้นกลับไปเจอนคู่ต่อสู้เสียหลักล้มกันจำเ้า เขาตวัดขาครั้งเดียวปลายเท้าก็เสยคางอีกฝ่ายเต็มเปา ตามมาด้วยการใช้เท้าที่สวม

รองเท้าผ้าใบคู่เก่าเหยียบบลงบนใบหน้าคู่ชก กดย้ำน้ำหนักรวากับต้องการ
บดขยี้ให้อีกฝ่ายจมหายลงไปในไถ้ธรณี!

เสียงร้องของคนที่กำลังดิ้นพล่านทำให้ภวัตู้สึกปั่นป่วน แต่เด็กชาย
ยังไม่ยอมหยุดง่ายๆ แรงอาฆาตจากการถูกรังแกเป็นตัวขับเคลื่อนแรงให้
ไหลลงสู่ฝ่าเท้าได้อย่างไม่ขาดสาย

“เฮ้ย ไม่ไหวก็ขอยอมแพ้อะละอะไซค์”

“เออ สภาพนี่แล้ว ยังไงเอ็งก็แพ้ อ้อ เนื้อจะหลุดติดตีนขึ้นมาใหม่
วะนั่น”

“ว่าไงโบ๊ จะให้เด็กเอ็งยอม หรือว่าจะ...เฮ้ย ระวังไอ้หนู!”

ภวัตหันขวับ เลี้ยววินาทีนั้นนิ้วตฤมิตมพุ่งเข้าไปใส่เขาอย่างรวดเร็ว
แม้จะก้าวหลบแทบทันทีที่ยินเสียงเตือน กระนั้นเด็กชายก็ยังรู้สึก
เสียวแปลบ ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยความเจ็บจี๊ด เขารู้ตัวในวินาทีถัดมาว่า
โดนคมมีดบาดลึกข้างจนเลือดขาด เลือดที่ปรากฏเรียกเสียงฮือฮาพร้อมๆ
กับทำให้เกิดการเคลื่อนไหวขึ้นในชั่วพริบตา

“ไอ้เวรนี่เป็นใคร! เด็กเอ็งไซ้ใหม่ไอ้โบ๊!”

หัวหน้ากลุ่มชายฉกรรจ์ที่ได้รับเชิญมาเป็นกรรมการ เพื่อเกิดการ
‘เล่น’ นอกเหนือข้อตกลงตามน้ำเสียงกระด้าง เขายืนคำติระชะ ‘มือที่สาม’
ผู้บังอาจแทรกเข้ามาระหว่างการต่อสู้ แถมยังพกอาวุธ ทั้งที่ปลดอาวุธ
ทุกคนไปแล้วก่อนเริ่มลงสนาม ฝ่ายนั้นถูกลูกน้องของเขาขับลงไปนอน
ราบกับพื้น แน่แน่นอนว่าลูกน้องทั้งหมดต้องพลอยรับผลความผิดพลาด
ครั้งนี้ด้วยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง โทษฐานตรวจสอบบกพร่อง และข้อ-
บกพร่องคือสิ่งที่คนเป็นหัวหน้าเกลียดนัก!

“เฮ้ย ผมไม่รู้จ้กมันนะพี่ป็น”

“เอ็งเป็นไงบ้างวะเพชร”

“แค่เฉียดพี่” เด็กชายก้มศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงขอบคุณ เมื่อ

เอกสิทธิ์ห้ามเลือดให้เขาอย่างคล่องแคล่ว

“ไม่ต้องเสียเวลาถามไ้โบ้หรือกพีป็น ถามไ้ตัวการเลยดีกว่า ว่าไ้ถ้าไม่พูดตายคาตีนตรงนี้แน่เอ็ง บอกมา ทำไ้ไม่ถึงโผล่มาพร้อมมิได้”

ถึงจะเป็นเกมเถื่อน แต่การต่อสู้ครั้งนี้ก็ยังมีกฎเล็กๆ น้อยๆ นั้นคือห้ามพกพาอาวุธ ห้ามใช้อย่างอื่นทำร้ายคู่ต่อสู้ นอกจากทุกส่วนของร่างกาย

“เอามีตมา ถ้ามันไม่สารภาพก็จะตัดสิน!”

“มะ...ไ้มะนะพี”

“พูด!”

“กะ...ก็...ก็พีไซคบอกว่าถ้าเห็นพีไซคเปลี่ยงพล่า ใ้รีบจัดการไ้ไ้เด็กนี้” มืออาวุธที่ดูจะตกใจจนหน้าตาตื่น เหมือนคนไม่ค่อยมีสติ เต็มร้อยชิ้นว่ล่นๆ มายังภว้ต

“ผมไม่เกียวนะพีโบ้” ฝ่ายถูกซัดทอดลนลานปฏิเสธ

“พีไซคอย่าทึงกันงี้สิ ก็พีสั่งใ้ฉันทำ ยังบอกใ้ฉันมาซุ่มรออยู่ตรงโน้น บอกว่าถ้าทำแล้วจะพาเข้าแก๊งด้วยไ้”

“ระหว่างที่พวกเรากำลังสนใจการต่อสู้ เอ็งก็เข้ามาม่่วเป็นผู้ชมด้วยสินะ”

“กะ...ก็...”

“พวกมึงนี่มัน...” โบ้แยกเขี้ยว ถีบทั้งคู่ไปคนละทีแบบไม่สนแล้ว ว่าใครจะเป็นลูกน้องหรือยังไ้ไ้ไ้เป็น ก่อนรีบหันไปแก้ตัวกับกลุ่มกรรมการที่ตอนนี้อยู่จะเตรียมพร้อมแล้ว หากว่าทางฝ่ายเขาคิดเล่นตลกตึก “นี่มันไม่ใช่ความผิดผมนะพีป็น ไ้ไ้ไ้นี่มันทำของมันเอง ผมไม่รู้เรื่อง”

“หัวหน้าคืออะไร เอ็งไม่เข้าใจหรือไ้โบ้” เอกสิทธิ์แทรกขึ้นเมื่อเห็นเป็นโอกาส “หัวหน้า...คนที่ยืนอยู่ต้นแถว เป็นหนึ่งในกลุ่ม ไ้ไ้ไ้ว่าจะผิดหรือถูก คนแรกที่ต้อยึดอกรับก็คือหัวหน้า”

“ไฉนมันใช้ลูกน้องกูที่ไหน”

“ดูเหมือนจะยังไม่เข้าใจนะเอ็ง” คราวนี้เป็นฝ่ายออกหน้า น้ำเสียงติดจะหงุดหงิด “ถึงไอ้ไซค์มันปฎิเสธ แต่คิดเหอว่ามันพูดจริงหรือโกหก พวกข้าจะดูไม่ออก เอ็งเองก็เหอะ ลูกน้องเอ็งทำจริงหรือไม่ เอ็งดูไม่ออก เขียวเหอวะะ ยิ่งเป็นไอ้บ้องตื้นนี้ ฉลาดแต่เรื่องโง่ๆ ถึงได้สู้แพ้เด็กขยับเขินไ้เอ็ง กะโยนความผิดให้ไ้โง่กว่านี้ละสิ”

กลุ่มชายฉกรรจ์ขยับเข้ามาล้อมไว้อีกชั้น ถือเป็นแรงกดดันชั้นเยี่ยม

“ข้าไม่สนว่าเอ็งจะรู้เห็นด้วยไหมนะโบ้ ข้อตกลงตั้งแต่ต้นคือสู้กันยังไงก็ได้ จะแขนหัก ตาบอดก็ช่าง ขอแค่อย่าเอาถึงตาย ห้ามใช้อาวุธ ใครผิดจากนี้ทุกกรณีถือว่าแพ้ พวกเอ็งยอมรับกฎข้อนี้แล้ว ต่างก็มีหน้าที่ต้องไปคุยกับคนฝ่ายตัวเองให้เข้าใจ”

เอกสิทธิ์ส่งสัญญาณให้ลูกน้องอย่างเจียบๆ ถ้าฝ่ายโบ้คิดแข็งข้อ เขาจะจับมือกับกลุ่มของปิ่นทันที

“เออ ก็ได้ ยอม” โบ้ข่มมือยอมรับผล เมื่อเห็นว่าอย่างไรคงไม่แคล้ว ฎกรุมสหบาทา ถ้าขึ้นยังคิดเล่นตุกติกต่อต้านผลการปรับแพ้ เขาส่งเงินให้แก่คู่ปรับอย่างไม่เต็มใจเลย

เอกสิทธิ์เปิดดูเงินในถุงสีดำ เห็นว่ามีจำนวนครบถ้วนตามที่ตกลงกันไว้ก็ส่งต่อของในมือให้ภวัต

“อ๊า กระจายกันออกไป คู่ที่สองก้าวลงมา ส่วนไอ้สองคนนี้ เอ็งจัดการเองแล้วกันโบ้”

ภวัตถอยออกมายื่นขอบนอกพร้อมบรรดาผู้ชม เขาเปิดดูเงินในถุงสีดำไปยอม แล้วจึงเงยหน้าขึ้นมองคนให้อีกครั้ง เด็กชายรอนจนเอกสิทธิ์คุยกับลูกน้องเสร็จจึงเดินเข้าไปสะกิด

“มากกว่าที่บอกผมไว้เรปเล่าพี่เอ พี่หักไปสิ ตามที่ตกลงกัน”

“ใจป้าจริงนะเอ็ง เอาไปเหอะวะ วันนี้เอ็งเจ็บตัว ข้าเองก็มีส่วนผิด

ถือชะว่าเป็นค่ายา”

“แต่...”

“ตามนั้นแหละเพชร ไหนว่าต้องรีบกลับไฉวะ”

“ขอบคุณครับ ฉันผมไปก่อนนะพี่”

“เออ เตี้ยว เพชร...” เอกสิทธิ์มองเด็กชายอย่างครุ่นคิด ปกติเขาไม่ชอบซักชวนใครเข้าแก๊ง นอกจากอีกฝ่ายจะเต็มใจวิ่งเข้าหาเขาเอง แต่ตอนนี้เพราะกำลังจะเริ่ม ‘งาน’ บางอย่าง ทำให้เขาสนใจทุกคนที่มีไหวพริบดีเป็นพิเศษ “วันนี้เองทำได้เจ๋งนะ พวกลูกน้องข้ายอมรับเอ็งกันทั้งนั้น ถึงเอ็งจะเด็กกว่าพวกเราหลายปีก็ไม่ใช่ปัญหา เพราะงั้น...ถ้าเอ็งอยากทำงานสบาย ได้เงินเยอะๆ ก็มาหาข้าอีกได้ พวกข้ายินดีต้อนรับเอ็งเสมอ”

เด็กชายไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ทำเพียงเก็บถุงเงินลงในกระเป๋า ครั้นจะผละไปก็ถูกอีกฝ่ายดึงคอเสื้อเอาไว้

“เตี้ยวทำให้ไอ้ป่องไปส่ง เอ็งรอแป็บ”

“ไม่ต้องหรือหอกพี่ ผมกลับเองได้ ผมรู้ทางลัด”

“งั้นข้าจะให้ลูกน้องเดินไปส่ง จนกว่าจะพ้นจากตรงนี้”

เด็กชายเข้าใจเมื่อเอกสิทธิ์เลื่อนสายตาไปยังฝ่ายตรงข้าม ภาวตพยักหน้า แล้วจึงเดินตามคนมาส่งอย่างเงียบๆ

“เดินดีๆ ละเอ็ง”

“ขอบคุณพี่” เด็กชายเลี้ยวเข้าตรอกแคบมาได้นิดเดียวก็หยุดชะงัก เสียงฝีเท้าจากด้านหลังดังไกลออกไปแล้ว แต่กลับมีอีกเสียงกำลังดังเข้ามาใกล้จุดที่เขายืนอยู่ แสงเรืองรองของไฟฉายวูบไหวอยู่ในความมืด

ภาวตยกมือขึ้นป้องแสงที่สาดมากระทบเปลือกตา เพ่งมองร่างที่ก้าวเข้าไปใกล้พลางกำเงินในกระเป๋าแน่น สองขาขยับตั้งหลัก คำนวนหาทางหนีทีไล่ เพื่อสถานการณ์ไม่ค่อยสู้ดี

“เง...”

เพียงได้ยินเสียงในความมืด ทั้งกายพลันเย็นเฉียบ เด็กชายยืนหนึ่ง
ประหนึ่งถูกสาป

๒

ระยะทางคล้ายถูกทอดยาวออกไป ภาวัตก้าวเดินอย่างเชื่องช้า สองขาหนักอึ้งดูจะมีน้ำหนักใหญ่ถ่วงเอาไว้ เขาคงต้องเสียเวลาอยู่กลางตรอกเหม็นอับอีกนาน หากไม่ถูกมือหยาบของคนเดินนำจูงกึ่งลากให้ก้าวตาม ผ่านบ้านเรือนที่ปลูกติดกันอย่างแออัดหลังแล้วหลังเล่า กระทั่งมาหยุดอยู่บริเวณกลางซอย

บ้านหลังเล็กคับแคบที่สี่ชีวิตอาศัยอยู่รวมกันสร้างยกพื้นเหนือแอ่งน้ำคร่ำ มันถูกกั้นผนังด้วยไม้ทั้งสี่ด้าน บางส่วนถูกซ่อมแซม มีไม้อีกแผ่นตอกตะปูทับรอยแตก บ้างก็ปิดรอยแยกด้วยผ้าใบที่เด็กชายมีส่วนร่วมในการทำให้มันตั้งขึ้นตั้งลงได้ เพื่อใช้กั้นน้ำสาดเวลาฝนตก หลังคามุงด้วยสังกะสี วันแดดจัดอุณหภูมิภายในจึงแทบไม่ต่างจากเตาอบ

ซั๊บ!

“เฮ๊ย” ภาวัตสะดุ้งโหยง ชักขาหนีทันทีที่ถูกไม้เรียวฟาดลงมาอย่างไม่เปิดโอกาสให้หันตั้งตัว

สตรีวัยกลางเลขห้า ผมบางส่วนเป็นสีดอกเลายังคงไม่ปริปากเอ่ย

คำไต หลังจากหักท่ายเขาในความมืด มีเพียงแววตาเท่านั้นที่บ่งบอกถึงความผิดหวัง

เด็กชายไม่อาจทมองตอบ เขาก็มั่งจ้องพิน ในท้องรู้สึกปั่นป่วนกว่าตอนเห็นคู่อริดิ้นหนีด้วยความทรมานเสียอีก

ขวับ!

“อีก...” ภาวตกลื่นน้ำลายอย่างลำบาก ไม่กล้าร้องอุทธรณ์ ทำได้เพียงยืนกอดอก แอนตัวไปข้างหน้าตามแรงหวดที่ฟาดลงมาครั้งแล้วครั้งเล่า อารุขเรียวยาวดูบอบบาง แต่ยามกระทบผิวเนื้อกลับสร้างคามเจ็บแสบได้อย่างเหลือร้าย ส่งผลให้ฝ่ายถูกลงโทษเม้มริมฝีปากแน่น คิ้วเข้มเหนือดวงตาคู่คมขมวดมุ่น แค่พักเดียวเหงื่อก็ซึมทั่วร่าง

“เอ็งโกหกข้า! ถ้าข้าไม่บังเอิญเจอยายเจียม ข้าก็คงไม่รู้ว่าย็องชายขนมหมดตั้งแต่เย็น ลองเดินตามไปดูเห็นทาบถูกวางแอบไว้ ถ้ามใครๆ ก็ไม่มีใครเห็นเอ็ง ไม่มีใครจ้างเอ็งทำงานอื่น แต่ตัวเอ็งกลับหายไป รู้ไหมว่าข้ากระตองน้องตามหาเอ็งอยู่นานแค่ไหน เป็นห่วงเอ็งจนอยู่ไม่ติด กว่า จะรู้ว่าเอ็งไปทำอะไร...” พุดกรองหอบหายใจเล็กน้อย พยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่น “ริจะเป็นนักสู้เธอเจ้าเพชร นักสู้จริงๆ นะ จิตใจต้องแกร่ง ไม่แพ้แรงหมัด แล้วจิตใจที่แกร่งก็ต้องแยกแยะถูกผิดให้ได้เสียก่อน ไม่อย่างนั้นถึงจะเก่งแค่ไหน มันก็ไม่มีอะไรที่น่าชื่นชมหรอก อย่างที่เอ็งทำวันนี้ไง พวกที่มันสะใจก็ต้องยกหางเอ็งเป็นธรรมดา แต่ลองถามตัวเองซิว่าเอ็งภูมิใจกับมันจริงๆ รึเปล่า ความสะใจ... ชัยชนะที่ได้มา ถ้าข้าไม่ไปเห็นด้วยตาตัวเอง เอ็งจะกล้ากลับมาเล่าให้ข้าฟังไหม กลับบอกน้องเอ็งไหม ว่าพี่ของมันเก่งแค่ไหน ฮี?”

เด็กชายเกร็งปลายนิ้วจิกเล็บลงบนเนื้อเพื่อระงับความเจ็บปวด นำตาปริบเปียกแพขนตาปนกับเหงื่อที่ไหลลงมา บางจังหวะพุดกรองหวดซ้ำลงบนแผลเดิม เด็กชายต้องกัดฟันและเกร็งตัวจนไหลลั่น

“ตอบ!”

“อีก...ไม่รับยา”

“ไม่อะไร!”

“ไม่กล้า...เพชรไม่กล้าบอกยา ไม่กล้า...อ้อ...บอกน้อง”

“อะไรที่ทำแล้วรู้สึกอาย จำเอาไว้ว่านั่นคือสิ่งที่สามัญสำนึกกำลังเตือน อย่าแก้มองข้ามเพราะอยากดันทุรังทำตามอารมณ์ เจ้าอารมณ์นี่แหละทำคนฉิบหายมานักต่อนัก กว่าจจะรู้ตัวก็อาจแก้ไขอะไรไม่ได้อีก”

คนสอนกะพริบตาแรงๆ ทุกครั้งที่ฟาดไม้ลงบนตัวหลาน นางเองเจ็บกว่าหลานหลายเท่านี้

“ต่อไปใช้สิ่งที่อยู่ในนี้ให้มาก ยิ่งใช้มันได้มากกว่าอารมณ์เท่าไร มันก็จะเป็นผลดีต่อตัวเองมากเท่านั้น”

ภวัตกุมมมือที่เอื้อมมาจิ้มตรงขมับ แม้พูดกรองจะผืนดิ่งมือกลับเพราะไม่อยากใจอ่อนเร็วนัก แต่เด็กชายยังคงรู้สึกถึงความอบอุ่น สัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนที่แฝงมากับถ้อยคำตำหนิ ต่อให้ยาดูด่าและทำโทษเขาหนักกว่านี้ สิ่งหนึ่งที่เด็กชายไม่เคยกลางแคลงเลยคือความรักที่อีกฝ่ายมอบให้

“ข้าเสียใจ ข้าสอนเองไม่ดี”

คำพูดสั้นๆ มาพร้อมกับหยาดน้ำตาที่เริ่มกลั่นเอาไว้ไม่อยู่ มันมีฤทธิ์แรงเหลือเกินต่อต้นเหตุแห่งน้ำตานั้น

ภวัตรับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดที่มาพร้อมกับคำว่าเสียใจ น้ำตาของพูดกรองส่งผลให้ทั้งร่างของเขาซาบ ก่อนความซาจะเปลี่ยนเป็นความรู้สึกอันหนักอึ้ง ทับถมจิตใจหนักหน่วงว่าตอนเจอผู้เป็นย่าตรงตรอกแคบหลังชุมชนเสียอีก ตอนนั้นความรู้สึกของเขากลับกึ่งซ็อก แต่ตอนนี้กลายเป็นความรู้สึกผิดโหลบ่าเข้ามาราวกับสายน้ำหลาก ความเสียใจค่อยๆ ผุดออกมาจากส่วนลึก รู้ตัวอีกครั้งร่างผอมแก้งก้างก็แทบทรุดลง

ไปขอขมาอยู่แทบเท้าผู้ที่กำลังรำให้

“อย่าอย่าร้อง...หยุดร้องนะ...ตีเพชรอีกก็ได้”

พุดกรองยกมือลูบหน้า มือสั่นจนไม่อาจกำไม้เรียวเอาไว้ได้อีก นางทรุดตัวลงบนแคร่ซึ่งวางแอบไว้ชิดผนังหน้าบ้าน สบตาหลานซึ่งหันกลับมาหาด้วยสีหน้าบอกชัดถึงความสำนึกผิด

“อย่าเคยบอกเอ็งไม่ใช่เธอเพชร ถ้าเอ็งเลือกทางผิด ชีวิตต่อไปในวันข้างหน้ามันก็จะผิด ยิ่งก้าวไปไกลมากเท่าไร ความผิดมันก็จะยิ่งหนักขึ้นเท่านั้น”

เด็กชายค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ ครั้นเห็นพุดกรองไม่มีทีท่าจะตีเขาอีก จึงยอบกายลงตรงหน้าผู้สูงวัย ชบแก้มลงกับตักอุ่น กอดเอวเล็กของคนเป็นย่าเอาไว้แน่น

“เพชรขอโทษนะย่า”

พุดกรองนั่งอยู่ครู่ ก่อนประคองร่างที่มีแต่รอยช้ำให้ขึ้นมาหนึ่งเคียงกัน

“เอ็งรู้ใช่ไหม ว่าข้ารักเอ็งกับพิมมาก”

ภวัตผงกัศรัษะครั้งหนึ่ง พอเห็นดวงตาแดงก้ำของพุดกรอง เด็กชายก็แทบจะเปล่งเสียงไม่ออก

“ตั้งแต่ปู่เอ็งตาย สำหรับข้ามันเหมือนหมดแล้วทุกอย่าง แต่เพราะยังมีพ่อสรของเอ็ง ข้าเลยพอมีกำลังใจ ทำให้ยังสู้ไหว จนต่อมา...เกิดเรื่องแม่ของเอ็ง สรมันกลายเป็นแบบที่เห็น สำหรับข้า นั่นเหมือนฝันร้ายเหมือนเหตุการณ์เดิมตอนปู่ของเอ็งจากไปย้อนกลับมาอีกครั้ง แต่หนนี้มันหนักกว่า มันเป็นความสูญเสียที่ทำให้เอาเกือบจะเสียชีวิตแน่ๆ ข้าคงไม่ไหวแล้วละเพชร ถ้าไม่เพราะยังมีเอ็งกับพิม หลานสองคนคือแสงสว่างเดียวที่ทำให้ข้ามีเป้าหมายว่าทำวันนี้เพื่ออะไร มีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อใคร และเพราะอย่างนั้น ข้าถึงไม่อยากเสียใครไปอีก การสูญเสียไม่ใช่มีแค่ความ

ตายหรือคณะ ตายจากกันยังไม่เจ็บเท่ากับยังเห็นกัน แต่ทำได้แค่ยืนดูคนที่เรารักเข้าสู่ทางหายนะ การเลือกหนทางที่ดีก็เหมือนกำลังก้าวขึ้นบันไดไปพบความสำเร็จ แต่ถ้าวเลือกผิด มันก็เหมือนมีนรกขุมใหญ่รออยู่ข้างหน้า การเฝ้ามองคนที่รักก้าวเข้าไปใกล้นรกนั้นมากขึ้น ห่างจากเราออกไปทุกที ข้าคงใจไม่แข็งพอจะทนได้อีก แค่พอเอ็ง ข้าก็ทรมานจนไม่รู้จะบอกยังงัยถูก”

ตั้งแต่สี่ปีก่อนนับจากลูกสะใภ้หนีไปพร้อมสร้างหนี้ไว้ให้ตามชาติใช้ไกรสรเอาแต่พุ่มพวาย ระบายความคับแค้นลงขวดเหล้า สิ่งทีละลายหายไปด้วยความรับผิดชอบในฐานะหัวหน้าครอบครัว ภาวต์กับพิมพาจึงเหมือนน้าพ้าพ่อกับแม่ไปพร้อมกัน เด็กชายวัยหกขวบกลายเป็นผู้ช่วยดูแลห้องที่ยังแบเบาะ ปัญหาของผู้ใหญ่บังคับให้เขาต้องเติบโตอย่างก้าวกระโดด ทุกวันต้องคอยแบ่งเบาภาระภายในบ้าน ไม่มีสิทธิขึงอแงเอาแต่ใจ เพราะมีน้องที่ยังเล็กกว่าให้ต้องดูแล

แต่ถึงอย่างไร ภาวต์ก็ยังคงเป็นเด็กอยู่นั่นเอง เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ทำให้พุดครองตระหนักรู้ นางต้องคอยกล่อมเกลาลานอีกมาก เพื่อให้หังคุ้เติบโตขึ้นอย่างแข็งแรงทั้งด้านร่างกายและจิตใจ บทเรียนจากไกรสรดึงให้คนเป็นแม่หันกลับมาสำรวจหาจุดผิดพลาด สำหรับพุดครอง ความบกพร่องใดก็ไม่ร้ายเท่าบกพร่องต่อการสร้างคนให้เต็มคน

นางเคยผิดมาแล้วหนหนึ่ง แต่ครั้งเดียวก็เกินพอ เพราะความผิดครั้งนั้นเป็นเหตุให้เด็กสองคนต้องมีชีวิตที่ยากลำบาก สำหรับพิมพาอาจยังไม่ร้ายแรงนัก เพราะยังไม่ค่อยรู้ความ แต่ภาวต์นี่สิ นางไม่รู้จะชดเชยให้หลานอย่างไร

การที่ไกรสรมีสภาพเช่นทุกวันนี้ พุดครองไม่อาจปฏิเสธว่าตนมีส่วนมากกว่าใคร

ในอดีตปัญหาสุขภาพของสามีทำให้กว่านางจะตั้งครรภจนได้ไกรสร

มาอ้อมซุนั้น สามีภรรยาแทบจะถอดใจไปแล้วหลายรอบ เพราะความมีลูกยากนี่เองทำให้บุตรครองประคบประหงมลูกชายคนเดียวชนิดที่ขนาดสามียังต้องออกปากเตือนให้เพลๆ ลงบ้าง แต่ภรรยาที่นั่นนางกลับไม่ได้เก็บคำตักเตือนมาใส่ใจมากนัก ด้วยไม่เห็นว่าการที่ตนรักลูกจะเสียหายตรงไหน กระทั่งไกรสรเติบโตขึ้นเรื่อยๆ บุตรครองถึงได้มองเห็นข้อผิดพลาดที่ตนเป็นผู้บ่มเพาะเอาไว้

นางละเอียดการเสริมภูมิต้านทานทางจิตใจให้แก่ไกรสร ทำให้ลูกชายคนเดียวอ่อนแออย่างน่าใจหาย ความอ่อนแอนั้นก็ยิ่งเด่นชัดตอนที่แม่ของภวต์กับพิมพาจากไป สุรากลายเป็นเพื่อนร่วมชีวิตที่แยกกันไม่ขาดของไกรสร จนวันหนึ่งมันกลายเป็นเหตุให้เกิดการสูญเสียครั้งใหญ่ เมื่อการตีมหาเจนนักรัศมีทำให้คุณภาพการดำรงชีวิตของลูกชายนางดิ่งลงขั้นวิกฤติ ไกรสรตีมิในระหว่างปฏิบัติงาน ทำให้ประสบอุบัติเหตุจนแขนขาซึ่งเป็นข้างถนัดพิการ!

ไกรสรต้องใช้เวลาพักฟื้นรักษาร่างกาย รวมถึงเยียวยาสภาพจิตใจที่ย่ำแย่อยู่นาน จนเป็นเหตุให้ถูกนายจ้างไล่ออก ยังโชคดีที่ได้เพื่อนสนิทอย่างอ่องช่วยหางานในอู่ซ่อมรถแห่งใหม่ให้อ่องเป็นช่างยนต์ฝีมือดีเจ้าของอู่ให้ความไว้วางใจ สุดท้ายด้วยความช่วยเหลือของอ่องนั่นเอง ไกรสรจึงได้มีงานทำอีกครั้ง ทว่าก็ยังมิปัญหาตามมาอีกหลายอย่าง

ปัญหาใหญ่ข้อหนึ่ง คือ ไกรสรปรับตัวแทบไม่ได้เลย เพื่อนร่วมงานต่างก็มึนงันลั่นมือ ไม่มีใครมีเวลาพอจะช่วยเหลือเขาได้ ภวต์จึงต้องเริ่มไปช่วยพ่อตามการแนะนำของอ่อง โดยมีอ่องนั่นแหละคอยสอนว่าอุปกรณ์ชิ้นไหนเรียกอะไร ถ้าไม่หนักเกินไปก็ให้เด็กชายคอยช่วยหยิบจับให้แก่ผู้เป็นพ่อ ชีวิตของภวต์จึงเริ่มวนเวียนอยู่แค่ที่บ้าน โรงเรียน และอู่มานับแต่นั้น

ทว่างานของภวต์ไม่ได้จบแค่นั้น กลับจากอู่ เด็กชายยังต้องรีบ

สะสางการบ้าน แล้วช่วยบุตรกรงหาขนมไปขาย ถ้าวันไหนมีการบ้านมาก บุตรกรงก็จะเป็นคนออกไปขายของตัวเองอีกรอบ หลังจากออกไปขายตอนเช้าเป็นประจำทุกวัน อันที่จริงนางอยากให้หลานได้พักและเล่นสนุกกับเพื่อนบ้าง แต่กลัวกลับไปไม่ยอมทำตาม ถ้าไม่ออกไปหาขนมขายแทน นางก็จะคอยช่วยดูแลพิมพ์า แบ่งเบาภาระอย่างใดอย่างหนึ่ง มันจึงเหมือนความโชคดีในความเคราะห์ร้าย สภาวะบีบคั้นกลายเป็นสิ่งที่สอนให้เด็กชายอดทน จนมาถึงตอนนี้เขาออกจะเข้มแข็งเกินวัย ประสบการณ์เคยให้บทเรียนแก่บุตรกรงว่าสิ่งที่ดีอาจเป็นภัยได้ หากไม่รู้จักควบคุมให้มันอยู่ถูกที่ถูกทาง ฉะนั้นนางจะไม่ปล่อยปละละเลยกลัวต้ออีกเป็นอันขาด

“อย่า”

“ห้าม”

“อย่าเป็นอะไรไร้เปล่า ทำไม่เสียบไป”

“แค่คิดถึงอดีตนะ มีหลายอย่างที่อยากกลับไปแก้ไข แต่ใครล่ะจะย้อนเวลาได้”

“เพชรก็เคยเห็นแค้ในกำรตุน”

“นี่ไปเกาะจอดูกับเขาด้วยเหรอเอ็ง”

“ตอนจะไปขงนล้ง เดินผ่านพอดี เด็กไปมุงกันเต็มเลยย่า”

“เอ็งก็เด็ก” บุตรกรงเตือน อดไม่ได้ที่จะยิ้ม หลานชายดูจะแกล้งลิมไปแล้วว่าตัวเองเพิ่งอายุเพียงสิบขวบ แถวนี่มีโทรทัศน์ให้ดูแค่บ้านเดียวเท่านั้น อยู่ใกล้พื้นละแวกชุมชนแออัดไปพอสมควร ภาวตวิ้งไปรับจ้างไกลอีกแล้วหรือนี้ “เอ็งก็เหมือนกันนะเพชร อย่าทำอะไรที่อาจจะต้องเสียใจภายหลัง เวลาคือสิ่งที่ไม่อาจย้อนคืน มันคงดีกว่า ถ้าเอ็งเลือกทางที่ถูกตั้งแต่แรก ถึงทางนั้นมันอาจไม่่ง่าย ตรงกันข้าม บางครั้งมันก็ยากจนไม่อยากจะเลือก ใครๆ ก็อยากเลือกทางสบายด้วยกันทั้งนั้น แต่ถ้าเลือกเพราะใช้ความ่ง่ายเป็นตัวตัดสินใจ ลักวันความเคยชินอาจทำให้เราเปลอ

นะ ไม่ว่าเ็งกับพิมจะทำอะไร ทั้งในวันนี้หรือวันข้างหน้า ยาให้ภักย์ได้ทุกอย่าง แต่ที่ย่าบ่น ยาสอน ยาตี ทั้งหมดนี้ ขอให้เ็งรู้ว่าไว้ยารัก หวังอยากเห็นพวกเ็งเติบโตขึ้นเป็นคนดี”

“เพชรก็รักยา”

พุดกรองยิ้มกว้างมากขึ้น หลานสองคนคือกำลังใจของนางจริงๆ

“เ็งนะ โกรธพวกเจ้าโชคมันอยู่ก่อนแล้วใช่ไหมล่ะ ถึงได้ไปปรับท่าดีทำต่อยกับมันแบบนั้น”

“ยารู้?”

“เออสิ ข้าเป็นยาเ็งนะเจ้าเพชร” พุดกรองลูบแก้มคนที่กำลังทำตาโตอย่างรักใคร่ นางรู้มาตลอดว่าภวัตถูกแกล้ง ถูกล้อ จนทำให้มีเรื่องกับเด็กคนอื่น ๆ อยู่บ่อยครั้ง แต่เด็กชายกลับไม่เคยเก็บมาฟ้องเลย ไม่เคยเล่าให้นางฟังสักคำว่าถูกเพื่อนแกล้งอย่างไรบ้าง ทุกทีจะบอกแคว่ารอยบนเนื้อตัวได้มาจากการเล่นซน แต่เรื่องแบบนี้รู้ไม่ยาก ชุมชนละแวกนี้มีข่าวอะไรก็ไปไวถึงกันหมด พุดกรองเห็นหลานไม่อยากให้รู้จึงแกล้งเออออ แล้วแอบตรวจรอยบนตัวเวลาภวัตหลับ ไกรสรยามเมาบางทีก็ระบายอารมณ์กับลูกด้วยเหมือนกัน ปกติเด็กชายมักจะหนีรอด แต่บางทีเขาต้องอยู่ดูแลพิมพาทำให้หนีไม่ทันหลายครั้ง

“เพชรอยากเอาคืนมันบ้าง” เด็กชายสารภาพ “เพชรอยากให้มันเจ็บมันแกล้งเพชรคนเดียวเพชรยอมไม่ได้ แต่มันแกล้งพิม มันหยิกพิมด้วยเคยเอาของเล่นขว้างใส่ห้อง วันที่พิมปากแตก...จริงๆ น่องไม่ได้หกล้มหรือกยา เพชรขอโทษนะครับที่โกหก เพชรไม่ยอมกาให้ยารู้ วันนั้นยาไม่คอยสบาย เพชรไม่ยอมกาให้ยาต้องไม่สบายใจอีก”

“เรื่องแล้วก็แล้วกันไป แต่คราวหลังอย่าโกหกอีกนะ มีอะไรก็บอกจะได้ช่วยกัน”

“ครับ”

“ข้ารู้ว่าเืองกับเจ้าโชคเป็นไม้เนื้อไม้เมากัน เคยตีกันมาตั้งไม่รู้กี่หน
 แม้นไม้ใช้วิธีแก้ปัญหาก็ถูก แต่ที่ข้าไม่เคยเือง เพราะข้ารู้ว่าเืองสู้เพื่อ
 อะไร เืองปกป้องตัวเอง ปกป้องน้อง แต่หนนี้ต่างกัน ถึงจะเพราะโกรธ
 เรื่องพิมด้วย แต่มันมีอย่างอื่นทำให้เืองตัดลึนใจไปอยู่ตรงลานใต้สะพาน
 นั้น ถูกไหมเพชร”

เด็กชายหนึ่งไปนิด ในที่สุดก็พยักหน้ายอมจำนน

“การสู้เพื่อทำห็นทำลาย ทำร้ายอีกฝ่ายเพื่อผลประโยชน์ มันเป็น
 กับดักของกิเลสณะเพชร ถ้าพลาดตกลงไปทั้งตัวก็ยากจะงูกลับ สุดท้าย
 เืองจะเป็นได้แค่อันธพาล ชีวิตของพวกนักเลงหัวไม้เป็นยังงี้ก็เคยเห็น
 แล้ว ถ้าไม่เจ็บก็ตาย ต้องทิ้งศักดิ์ศรี ทำงานแลกเศษเงินของพวกผิตบาป
 คอยวิ่งตามเศษกระดูกที่เขาเหยะทิ้งเหมือนหมาจรจัด”

ภวัตเคยรังเกียจกลุ่มคนเหล่านั้น เพราะบ่อยครั้งที่เห็นนักเลงหัวไม้
 อย่างที่ย่าเรียกทำเรื่องเลวร้าย ทำให้ชุมชนที่เขาอยู่ยิ่งจมลงในเศษซากของ
 ความเสื่อมทราม จนถึงตอนนั้น...เด็กชายก็ยังคงรังเกียจ สถานที่ที่พวกเขา
 อาศัยอยู่เต็มไปด้วยตัวอย่างของชีวิตอันไม่น่าพิสมัย พุดครองจึงมักชี้ให้
 เขาดูไว้เป็นตัวอย่าง พร่ำสอนให้ภวัตคิดตามถึงความถูกต้อง แต่อารมณ์
 ชั่ววูบทำให้เด็กชายเผลอมองข้ามไปว่าเงินที่ได้รับในวันนี้ได้มาด้วยวิธีที่
 ไม่ถูกต้อง เพราะต่อให้เขาลงแรงต่อสู้ไปมากแค่ไหน สุดท้ายนั้นไม่อาจ
 ถือเป็นหน้าพักหน้าแรงอันน่าภาคภูมิใจได้เลย

เรื่องคืนนี้ เพราะเด็กชายคิดว่าอย่างไรตนก็มีเรื่องกับบุญโชคเป็น
 ประจำอยู่แล้ว แค่ว่าไปตามนัดหมายก็จะได้เงินใช้ด้วย เขาเห็นว่ามันมีค่า
 เท่ากัน แต่คำสอนของพุดครองทำให้เพิ่งรู้ว่าตนทำผิดอย่างมหันต์ ย่า
 พุดถูก ทุกครั้งเขาสู้เพื่อปกป้องตัวเอง ปกป้องน้อง ไม่เคยหาเรื่องใคร
 ก่อน แต่ครั้งนี้เงินคือปัจจัยข้อหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจของเขา

“ต่อไปใครจะล้อยังงี้ก็อย่าใส่ใจนักเลงณะเพชร ชีวิตเราไม่ได้ดีขึ้น

หรือเลวลงเพราะปากคนอื่น แต่มันอยู่ที่การกระทำของเราต่างหากนะลูก”
เด็กชายรับคำ สะดุ้งเล็กน้อยด้วยความสับสน เมื่อผู้เป็นย่าเอื้อมมือ
มาสำรวจร่องรอยตามเนื้อตัว

“เมื่อที่ข้าตีเอ็งซะแรง เจ็บมากไหม”

“ไม่หรอกครับ เพชรสมควรโดนตี” เขารีบลุกตาม เมื่อพุดกรอง
ขยับลงจากแคร่

“เอ็งรอตรงนี้ก่อน ข้าจะไปหยิบยามาทำให้ ข้าไปซุกซลักข้างใน
เดี๋ยวเจ้าพิมจะตื่น”

ไม่นานพุดกรองก็เดินออกมาพร้อมกล่องสี่เหลี่ยมที่มียาสามัญ
ประจำบ้านบรรจุอยู่จำนวนหนึ่ง พร้อมด้วยกะละมังใบเล็ก นางวางกล่อง
ลงบนแคร่ ก่อนจะใช้กะละมังรองน้ำ

“รอยแผลตามตัวเอ็ง ถ้าอาบน้ำคงเสป ค็นี่เซ็ดตัวเอาละกันนะ
เพชร”

“เดี๋ยวเพชรทำอะไรได้ย่า” เด็กชายยื่นมือจะแย่งผ้าขนหนู

“อยู่นิ่งๆ ให้ข้าดูแลเอ็งบ้างเถอะเจ้าเพชร” พุดกรองมองรอยตาม
เนื้อตัวหลานด้วยความรู้สึกเจ็บอยู่ลึกๆ ยิ่งเห็นภวตหนึ่งนึ่ง ไม่ร้อง ไม่แสดง
อาการเจ็บปวดก็ยิ่งต้องระวัง เซ็ดให้อย่างเบามือ รู้ว่าต่อให้เจ็บเด็กชาย
ก็กัดฟันทน มันจึงเป็นหน้าที่ของนางเองที่ต้องคอยสังเกตว่าตอนนีหลาน
รู้สึกอย่างไร เมื่อครู่ความโกรธทำให้แผลหนักมือ มีหรือที่ภวตจะไม่รู้รู้สึก
รู้สึก แต่เพราะความอดทนต่างหาก ทำให้เด็กชายยังคงนั่งเฉยให้นางสัมผัส
รอยบนเนื้อตัวโดยไม่ร้องออกมาสักแอะ

“หรืออะไรเพชร” พุดกรองชะงัก ชมวดคิ้วเพ่งมองรอยซ้ำสีน้ำตาล
ที่ปรากฏอยู่บนแผ่นหลังคล้ำแดด “สีแบบนี้แสดงว่าหลายวันแล้ว ไม่ใช่
ร่องรอยต่อสู้อกับเจ้าโชคแน่”

เด็กชายก้มหน้า ไม่อยากโกหก แต่ก็ไม่อยากบอกความจริงด้วย

เหมือนกัน

“อย่าบอกนะว่าไอ้สรทำร้ายเอ็ง รีบเงินไปหมดอีกแล้วนะ” พุดกรองเตาได้ทันทีที่เห็นอาการหลบตาและอีกอักคล้ายไม่เต็มใจจะบิปรากนั้น นางถอนหายใจออกมาหนักๆ อารมณ์กรุ่นแล่นเร็วจนหัวใจทำงานหนักขึ้น

“แล้วอาทิตย์ที่ผ่านมา เอ็งเอาเงินไหนจ่ายฮีเพชร”

ภวตนั้นเงียบ พุดกรองแหบร้อง ‘โธ่’ ดังๆ ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา นางมัวยุ่งอยู่กับเรื่องหาทำเลขายของแห่งใหม่ หลังจากสถานที่เดิมถูกปิดห้ามเข้าออก นางยุ่งเกินกว่าจะมีเวลาดูแลเด็กชายจึงให้เงินภวตไว้ซื้อหาอาหารเอง พุดกรองนั่งไปนาน เมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“ไซ้ที่เหลืออยู่สามฟอง นั้น...คือกับข้าวตลอดอาทิตย์ที่ผ่านมาของเอ็งเหรอเพชร”

“ก็อร่อยดีนะย่า” เด็กชายยอมเปิดปาก หลังจากเงียบอยู่นาน คนฟังนั่งอั้น ไซ้สามฟองต่อมืออาหารนับสิบมือ นางนึกภาพไม่ออกเลยว่าจะยังสะกดคำว่าอร่อยอย่างไรไหว

“กินยังงั๊อึ่มฮีเพชร”

“กินข้าวเยอะๆ ถึงไซ้ชนิดเดียว เหยาะน้ำปลาหน้อยก็อร่อยแล้วย่า”

“ข้าวว่าไม่หน้อยหрок หนักไปทางกินข้าวกับน้ำปลาละลิเอ็ง ทีหลังบอกนะ ห้ามอด เอ็งกำลังโต ข้าวยากได้หลานหล่อยๆ มากกว่าหลานซี้ก้างดูซิเนี่ย ผอมเสียวเอ็ง แล้วต่อไปเงินที่เทียวไปวังรับจ้างนะ แบ่งเก็บไว้เลยไม่ต้องให้ข้าหมด เมื่อฉุกเงินเอ็งจะได้มีเงินกินข้าว” ปากพุด มือก็ขยับเซ็ดตัวหลานไปด้วยอย่างระวัง “ແผลรอยมิดนี้เสบหน้อยนะ บุญแท้ๆ ที่มันไม่ลึก ไม่อย่างนั้นเอ็งคงได้ไปนอนโรงพยาบาล แยกว่านั่นก็หนอนวดข้าละหัวใจจะวาย”

“เพชรจะระวังนะย่า ต่อไปเจอไอ้ไซค เพชรจะเลี้ยงมันเอง”

“ดีแล้วละ ไม่มีเรื่องนะดีทีสุด แล้วก็นะเพชร...”

“พี่เอหรือย่า” เด็กชายถาม เมื่อเห็นแวตาทักงวลทอดมองมาพร้อมอาการหน้านิ้วคิ้วขมวด

“ใช่ คนที่เอ็งควรเลี้ยงยิ่งกว่าเจ้าโชค ก็คือคนที่ซักชวนเอ็งไป”

“ครับ เพชรจะไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว ย่าไม่ต้องห่วงนะ”

“เข้าใจเอ็ง แต่ก็เป็นห่วงอยู่ดีนั่นแหละ” พุดกรองขยี้เส้นผม ดกหนวยอย่างมันเขี้ยว เมื่อเห็นท่าที่จริงจังของคนตัวเล็กกว่า พอเซ็ดตัวให้เสร็จ นางก็เริ่มทாயาไปที่ละจุด แผลมีตบาดได้รับการทาแอลกอฮอล์กับทิงเจอร์มากเป็นพิเศษ ทำเอาเด็กชายเดินไปมาอยู่พักหนึ่ง แต่ก็ยังไม่ยอมร้องออกมาอยู่ดี พุดกรองทாயาจนแน่ใจว่าฤทธิ์ของมันจะช่วยให้แผลของหลานไม่ลุกลามมากไปกว่าที่เห็น นางเกรงว่าแผลจะติดเชื้อ เพราะไม่แน่ใจนักว่ามีดเล่มนั้นสะอาดสักแค่ไหน

“เฮ้! เสร็จแล้ว เตี่ยเอ็งเข้ามุงก่อนเลยนะเพชร ยุงเยอะจริง”

“เพชรเก็บเองย่า”

“ตรงนี้ข้าทำเอง ไปดูน้องก่อน ใ้ได้ยินเสียงเหมือนเจ้าพิมจะตื่นแล้วนะ ช่วงนี้แฉ่ง ตัวรุ่มๆ เหมือนจะเป็นไข้”

“ย่า...เอ่อ...เอาเงินนี้พาน้องไปหาหมอได้ไหม ยังไงก็ได้มาแล้ว” เด็กชายถามไม่เต็มเสียงนัก ไม่มีความมั่นใจว่าพุดกรองจะยอมรับเงินจากเขา หลังจากรู้แล้วว่าเขาได้มันมาอย่างไร

“เอ็งจะพาน้องไปหาหมอก็ได้ ข้าจะไปด้วย แต่เงินนั้นไม่ต้องให้ข้า ข้าไม่เอากแต่ะ” พุดกรองรู้ว่าใช้คำพูดค่อนข้างแรง อาจกระทบจิตใจภวัต ทว่านั่นแหละ...สิ่งที่นางต้องการ เพื่อหลานจะได้จดจำทุกผลจากการกระทำที่ตามมา

“ต่อไปเพชรไม่ทำแล้วจริงๆ ย่ารับไปไม่ได้เธอครับ เพชรอยากให้ย่า...”

“ไม่! เข้าบ้านไปเจ้าเพชร”

“แต่...ย่า!” เด็กชายผวาเข้าประคอง เมื่อพูดกรองตั้งท่าจะลุก แต่กลับเซจนต้องนั่งแปะลงบนแคร่อีกครั้ง

“เสียงดังไปได้ แค่น้ำมีदनิดหน้อยเท่านั้นเอง”

ภวัตขมวดคิ้ว รู้ว่าพูดกรองสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงเท่าแต่ก่อน แต่เพราะบ้านของเขาไม่มีเงิน ผู้เป็นย่าจึงยังต้องทำงานหนัก เพราะเขาเห็นความเหนื่อยยากนี้มาตลอด เด็กชายจึงช่วยหยิบจับทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ ความเป็นเด็กไม่อาจใช้เป็นข้ออ้างให้เขากินอยู่อย่างสุขสบายไปวันๆ ในขณะที่ผู้เป็นย่ายังต้องทำงานหนักทุกเช้าค่ำ อีกอย่างเด็กชายรู้ว่าถ้าไม่ขยันช่วยกันคนละไม้ละมือ เขาอาจไม่มีโอกาสกระทั่งจะเรียนหนังสือ เวลาในแต่ละวันที่เหมือนมีน้อยกว่าความเป็นจริง ภวัตทำได้แค่พยายามตั้งใจตอนอยู่ในชั้นเรียน วันไหนเหนื่อยมาก นอกจากการบ้าน เขาแทบพลิกหนังสืออ่านไม่ไหว ผลองีบหลับอยู่บ่อยครั้ง ผลการเรียนของเขาจึงเฉลี่ยอยู่แค่ระดับปานกลางค่อนข้างดี แม้ครูจะชมว่าเขาฉลาด

“ย่าไม่เป็นไรแน่นะ”

“ไหวหน้า ข้าแก่แล้ว จะหน้ามีตบั้งเป็นไรไปเล่า โหน่ น่องร้องแล้ว เอ็งช่วยไปปลอบทีนะ เดี่ยวข้าเก็บของก่อน ใส่เสื้อชะด้วยล่ะเพชร”

“ครับ” ภวัตหันมองพูดกรองอีกครั้งอย่างเป็นห่วง ก่อนจะรีบเข้าไปดูน้อง เมื่อได้ยินเสียงสะอื้นโยเย และมีแว่วว่าเจ้าตัวเล็กจะแผดเสียงร้องให้จ้าเร็วๆ นี้ ถ้ายังไม่เห็นใครโผล่หน้าเข้าไป

“ฮึก ฮือ เพชรจ้า เพชรจ้า”

“โอ้ ไม่ร้องๆ นิ่งชะ ฮีบ!”

เมื่อพูดกรองกลับเข้าบ้านอีกครั้ง นางก็เห็นสองพี่น้องนอนเบียดกัน โดยพิมพานอนหนุนแขนของภวัต คนเป็นที่ลูบหลังน้องแพ้วเบา กระทั่งผล็อยหลับไปด้วยกัน

๓

พ.ศ. ๒๕๕๐

“เพชร...จ๋า...”

เสียงยานคางลอยมาเข้าหู เรียกให้เจ้าของความสูงหนึ่งร้อยแปด-สิบห้าเซนติเมตรชะลอฝีเท้า

ตั้งแต่อายุย่างเข้าสิบห้า เด็กชายในวันวานก็เริ่มโตวันโตคืน น้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างสมดุลจากการตั้งใจบำรุงของผู้เป็นย่า ขับให้ไบหน้ำคมสันสดใส่ขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ผิวคล้ำจากการถูกแดดเผาบัดนี้เหลือเพียงสีแทนละเอียด นับแต่เรียนจบมัธยมต้น ภาวัตเข้าเป็นลูกจ้างประจำแทนไกรสร และขลุกอยู่ที่อุ้งตงการช่างเสียเป็นส่วนใหญ่ เขาจึงวิ่งรอกตากแดดรับจ้างทำงานอื่นเสริมน้อยลง ผลของการใช้แรงติดกันวันละเกือบสิบชั่วโมงเต็ม ทำให้สรีระโดยรวมดูเปลี่ยนไป จุดที่เห็นเด่นชัดคือความกำยำที่เพิ่มตามมากับวัยหนุ่ม

“เพชร...จ๋า...ฮึก! อ้าย...เพชร! ขอให้แกตกนรกหมกไหม้ ตายช้า ตายซาก ขอให้हनอนแทะศพแกจนละ! ขอให้...ฮึก...” เสียงสะอื้น

คร่ำครวญสลับกับถ้อยคำสาปแช่งประหลาดๆ ดังแว่วมาเป็นระยะ

ภวัตสายหน้า ดันเปลอชะงักตามไปเสียได้ เพียงเพราะฉุกคิดถึง คำเรียกที่เคยคุ้น ตั้งแต่พิมพาโตพอเข้าเรียนชั้นประถมกลาง น้องสาวก็เริ่มไม่เรียกเขาว่า ‘เพชรจำ เพชรจำ’ เหมือนเมื่อก่อนอีก ถ้าเมื่อไหร่จะจำ โผล่มาในประโยคด้วยละก็ เตาได้เลยว่าเจ้าตัวกำลังอ้อน

“ฮือ หม่าหลายใจ อ้าย...ก้อนตะกวด!”

“ตะกวดเรียกเป็นตัว นี้ หยุตตี๋มได้แล้ว...”

อีกเสียงแทรกขึ้น แต่ภวัตหมดความสนใจ เขาไม่แม้แต่จะหันไป ดูว่าใครโผล่มาคุยกับหญิงขี้เมา

ชายหนุ่มแรงผีเฝ้าตรงไปยังแผงขายขนมหวานในตลาด แม่ค้าซึ่งคุ้นหน้ากันดีหันมาส่งเสียงทัก ขณะที่มือยังหยิบขนมบรรจุใส่ถุงอย่างคล่องแคล่ว ที่นี่เป็นร้านขายส่ง ขนมทุกชนิดถูกบรรจุอยู่ในถุงขนาดใหญ่ ทุกคืนชายหนุ่มมักจะซื้อคละกัน ความเป็นลูกค้าประจำทำให้แม่ค้าเริ่มรู้ว่าวันไหนลูกค้าต้องการอะไรบ้าง เจ้าของร้านจึงสั่งเด็กจัดเอาไว้ให้เสร็จเรียบร้อย หลังๆ ภวัตแค่มารับ จ่ายเงินแล้วก็ซบมอเตออร์ไซค์กลับบ้านได้เลย ช่วยประหยัดเวลาให้เขาได้พอสมควร

“เงินทอนจ๊ะพี่เพชร”

“แหม เว้ย ลูกจ้างร้านนี้สุภาพกับลูกค้าก็เป็น”

“เฮียละไปแซวมั้”

ภวัตรับเงินทอนจากเด็กสาวที่ส่งยิ้มเขินมาให้ ก่อนชนของกลับไป ที่รถ แต่ยังเดินไม่ทันถึงก็จำต้องหยุด แล้วเบี่ยงหลบไปยืนข้างๆ เมื่อหญิงขี้เมารายเดิมกำลังพุ่งตรงมา เจ้าหล่อนก้าวซ้ายป่ายขวากินพื้นที่แทบจะหึ่งฟุตพาท

“แก้ว...”

ชายหนุ่มเหลียวมองตามสัญชาติญาณ เมื่อหางตาเห็นการเคลื่อนไหว

หญิงสาวรูปร่างระหงสวมชุดสีแดงเพลิง กระโปรงด้านข้างผ่าสูง เผยเรียखाฟ่องเนียน ค่อยๆ ก้าวผ่านเขาไป ดูเหมือนหล่อนเดินจากไปแล้ว แต่ย้อนกลับมาเพื่อเรียกหญิงขี้เมาที่ปากยังคงพิมพ์คำใครสักคนอย่างไม่ลดละ จากมุมที่ยืนอยู่ทำให้ภวัตเห็นรูปร่างด้านข้างของอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจน แม้ไม่ตั้งใจจะมอง แต่รูปร่างระหงที่มีส่วนว่าส่วนโค้งกลับตรงสายตาเอาไว้ แย่กว่านั้นตรงที่มันดันกระตุ้นหัวใจให้เต็นแรงขึ้นมาเสียจริงๆ ชายหนุ่มไม่คิดว่าตนจะนิยมชมชอบลิ้นอันฉูดฉาด เขารีบดึงสติกลับคืน รู้สึกจุกๆ อากาศก็ร้อนจนน่าหงุดหงิด

“เฮ้ะ!”

ภวัตละสายตาจากสองสาว จังหวะกำลังจะก้าวผ่านสองร่างนั้นเอง เขาได้ยินเสียงอุทานดังขึ้นด้วยความตกใจ เรียกให้เขาหันไปมองตามสัญชาตญาณ หัวดวงตาคู่คมกลับพรวดซู่ขณะ รู้ตัวอีกครั้งร่างสูงก็ลงปอนั่งกึ่งนอนอยู่กับพื้นแล้ว โดยมีร่างนุ่มทาบทับลงมาแนบชิด กลิ่นน้ำหอมปนกับกลิ่นเหงาและกลิ่นนุหรีฟุ้งกระจาย!

สาวสวยในชุดสีเพลิงเผยหน้าขึ้นช้าๆ มียังงุ่มงึมที่กระแทกเข้ากับอกแข็งๆ เต็มเปา หล่อนรู้สึกขาไปครึ่งหน้า กะพริบตาปริบคล้ายกำลังมีน เสียงครางแผ่วลอดจากริมฝีปากอึมเขี้ยววนกระตุ้นให้คนฟังพานร้อนรุ่ม

ภวัตแทบจะผลักร่างนุ่มออกห่างเพราะอยู่ใกล้แล้วชวนให้รู้สึกวูบวาบอย่างไร้สาเหตุ พออยู่ใกล้กันแบบนี้ เขาจำต้องยอมรับว่าผู้หญิงตรงหน้าช่างงามจับตา ดวงตาคมซึ่งเป็นประกายล้อมด้วยแพขนตาอันหนา รับกันดีกับคิ้วโก่งเรียว และจมูกโด่งได้รูป เครื่องหน้าชวนสะดุดตาอยู่บนใบหน้ารูปไข่ ผมยาวสลวยสีน้ำตาลหยักศกนิดๆ เสริมให้เจ้าตัวดูเช็กช้อย่างเป็นธรรมชาติ

หญิงสาวเบิกตากว้างเล็กน้อย เมื่อได้สติว่ากำลังเกยอยู่บนตัวผู้ชาย

ที่ไม่รู้จักแบบแนบชิด หล่อนรีบขยับถอย เพื่อให้คนที่ต้องลงไปนั่งกึ่งนอน
รองรับแรงกระแทกได้ขยับลุกบ้าง หญิงสาวหน้าเฉียวทีเดียวเมื่อเห็น
อีกฝ่ายยกข้อศอกขึ้นสำรวจ นอกจากหล่อนจะเป็นต้นเหตุทำให้ข้าวของ
ของเขาเสียหาย จนขมบางชนิดปนกันเป็นรวมมิตรอยู่ในถุงหิ้วแล้ว เขา
ยังต้องเจ็บตัวอีกด้วย

“ขอโทษนะคุณ เลือดออกด้วย เจ็บมากไหมคะ”

“ช่างเถอะ ขยับอีกหน่อย” ชายหนุ่มเอ่ยเตือน ด้วยหล่อนพยายาม
จะโน้มตัวมาสำรวจแผลของเขา

ฝ่ายถูกไล่ชะงักไปนิด หญิงสาวมองภวัตเต็มตา ทำที่พิจารณาทำให้
ชายหนุ่มมองตอบด้วยอาการคิ้วขมวด แต่จู่ๆ หล่อนกลับหลุดยิ้มชนิดหนึ่ง
แล้วบอกให้เขายืนรอ หญิงสาวร่างโปร่งบางเดินย้อนไปยังรถเก๋งสัญชาติ
ญี่ปุ่นซึ่งจอดอยู่ริมถนนไม่ไกลนัก หล่อนเปิดประตูแล้วมุดเข้าไปก้มๆ
เงยๆ อยู่พักหนึ่ง ก่อนจะถอยกลับออกมาพร้อมขวดน้ำสะอาด รีบกลับ
มาหาภวัต แล้วหมุนฝาขวดน้ำเปิดออกเตรียมพร้อม

“ล้างแผลก่อน บนฟุตพาทฝุ่นทั้งนั้น เดี่ยวเชื้อโรคจะตามกลับบ้าน
เอา”

“ไม่เป็นไร”

“เป็นสิ” ไม่พูดพรั้มให้เสียเวลา มือเรียวตึงข้อศอกเขามาราดน้ำ
ล้างแผลให้ คิดว่าเขาจะร้องบ้างเพราะความแสบ แต่หน้าแปลกที่อีกฝ่ายทำ
เพียงสะบัดน้ำที่ไหลลงมาตามแขน แล้วพยักหน้าให้หล่อนเหมือนจะบอก
ว่าสะอาดแล้ว หยุดเสียที

“อีก แหวะ”

เสียงจากด้านหลังเรียกให้ทั้งคู่หันไปมอง ต้นเหตุซึ่งเหวี่ยงร่างระหง
มาปะทะชายหนุ่มจนทำเอาเจ็บไปคนละชนิดละหน้อยกำลังโง่งคออาเจียน
อย่างหมดสภาพ

ภวัตละสายตากลับมาทางเดิม คนเมาไม่ห้ามมองเลยสักราย
“เดี๋ยวฉันจ่ายค่าของให้นะ หรือจะให้ไปซื้อใหม่ดี ดูจากถุงแล้ว
น่าจะเป็นเจ้าใจสวยี่ใหม่”

“ช่างเถอะ มันเป็นอุบัติเหตุ”

“ก็ไม่ใช่หรือก ฉันไม่ทันระวัง ไม่คิดว่าจะถูกปลัดซะเต็มแรงเลย
เสียหลัก”

“บอกแล้วว่าไม่เป็นไร” ภวัตตัดบทสำรวจถุงขนม เห็นเสียหายแค่
บางส่วน คิดว่าคงพอจัดการได้

“ไม่เอาค่าเสียหายจริงนะ?”

“ผมพูดไม่ชัดตรงไหน”

“แหม ต้องดูด้วย” ถึงปากบ่นแต่เจ้าตัวกลับหัวเราะ “เฮ้ย แก้ว...”

ภวัตตั้งท่าจะคว่ำถุงที่หล่นอยู่แล้วเดินกลับไปยมอเตอร์ไซค์ แต่
พอเห็นคูร์ณีพยายามพยุงเพื่อนอย่างทุลักทุเล สุดท้ายก็อดยื่นมือเข้า
ช่วยเหลือไม่ได้ เขาถอดเสื้อคลุมตัวนอกออกสะบัดเบาๆ เหลือเพียง
เสื้อยืดสีเทาปกปิดร่างกายส่วนบน แล้วคลุมมันลงบนไหล่ของสาวซีเมา
ภวัตประคองให้อีกฝ่ายยืนตรงๆ ได้ก่อน แล้วจึงพยักพืดให้อีกคนก้าว
นำไปเปิดประตูรถ ครั้นส่งคนเมาเข้าไปนั่งก็เกิดปัญหาอีก...

“ปล่อยมือหน่อยครับ”

“ยายแก้ว ปล่อยเร็ว นั่นเสื้อคนอื่นเขาอะ”

“ฮึก บ้านั่น...มันนอกใจฉันอะริน...ไอ้เพชร! ไอ้เม้งกรวด!”

“รู้แล้วๆ ตอนนี่ปล่อยมือก่อนนะ” สิริรินทร์บังคับเพื่อนให้อยู่นิ่งๆ
คาดเข็มขัดนิรภัยกันอีกฝ่ายไหลลงไปกองบนพื้นวางเท้า แล้วจึงดึงเสื้อ
ออกมาคืนภวัตได้สำเร็จ

ชายหนุ่มรีบไปก็ทำท่าจะสวมกลับ แต่กลิ่นที่ติดมาทำให้เขา
เปลี่ยนใจ ภวัตผูกเสื้อไว้ที่เอว ก่อนจะเดินจากไปโดยไม่ล้าลา ทิ้งให้

สิรินทร์มองตาม ถึงชายหนุ่มจะป็นหน้าดูไปนิด ดูไร้มิตรไมตรีไปหน่อย แต่ก็ยังมีน้ำใจช่วยเหลือ แถมไม่ต่อว่าสักคำที่หล่อนทำข้าวของของเขาเสียหาย ยิ่งไปกว่านั้น...หญิงสาวเหลือบมองเพื่อนที่เมาไม่ได้สติ เริ่มเข้าใจขึ้นมาราวๆ ว่าเหตุใดชายหนุ่มถึงต้องถอดเสื้อคลุมแล้วเอามาปกปิดเนื้อตัวให้แก้ตัว ชูดของเพื่อนหล่อนออกจะวับแวมเปิดเผยเนื้อหนึ่ง พอเอาความไม่ทันระวังยิ่งทำให้ 'โป้' มากขึ้น ถ้าแปลเจตนาไม่ผิด ดูเหมือนเขาจะพยายามแตะเนื้อต้องตัวคนเมาให้น้อยที่สุด สังเกตจากตอนพุงแก้วตาเอาไว้ เขาเบี่ยงตัวออกห่างพอสมควร มีแค่มือเท่านั้นที่คอยประคองร่างอ่อนปวกเปียก สิรินทร์ตัดสินใจป้อนปากตะโกนตาม แม้ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะได้ยินหรือเปล่า

“นี่ คุณ...ขอบคุณนะคะ!”

ภวัตกลับถึงบ้านก็พักเอาแรงต่ออีกงีบ เขาเคยชินกับการนอนหลับสะสม ทุกวันพอเสร็จงานที่อู่ ชายหนุ่มจะรีบกลับมาทำกิจวัตรส่วนตัวแล้วเข้านอน ตื่นตอนเที่ยงคืนเพื่อไปรับขนม พอเสร็จจึงกลับมาหลับต่อ กระทั่งตีห้าจึงลุกขึ้นช่วยบุตรครองจัดขนมใส่รถเข็น พาผู้เป็นย่าซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ไปส่งถึงตลาด

มอเตอร์ไซค์คันนี้ภวัตซื้อต่อมาในราคาไม่กี่พันบาท เอามาซ่อมให้แล่นได้ฉิวไฉไลเคียงของใหม่ ถือว่าคุ้มค่ากับราคาที่จ่าย เพราะหากไม่มีมัน เขาอาจต้องเดินเข็นรถไปให้ย่าจนถึงตลาดทุกเช้า ถึงมันจะไม่ไกลจากชุมชนที่อยู่มากนัก แต่ทุกนาที่ถือเป็นเวลาพักผ่อนอันมีค่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับไกรสรทำให้ชายหนุ่มอยากมีสติเต็มร้อยเวลาไปทำงาน การต้องขลุกอยู่กับเครื่องยนต์กลไก ถ้าพลาดพลั้งอาจกลายเป็นเรื่องร้ายแรงอย่างที่พ่อเขาเคยประสบ

ส่วนหาบของบุตรครอง ปัจจุบันตกเป็นของพิมพา ตอนเย็นหลัง

เล็กเรียน เด็กสาวจะช่วยผู้เป็นย่าจัดสาकुไล่หมูไล่แยกเป็นถุงๆ แล้วหาบไปขาย บางวันหมดซ้าก็เดินต่อจนถึงมืดค่ำ ภาวตนเองมักรับช่วงในตอนเช้า เขาอยู่ช่วยพุดครองขายขนมหวานก่อนเป็นประจำ ถ้าเสร็จเร็วย่าหลานจะกลับบ้านพร้อมกัน แต่ถ้าของหมดซ้า ชายหนุ่มมักถูกไล่ให้กลับก่อน

อย่างเช้านี้ขนมขายหมดซ้า พุดครองจึงไล่ภาวกลับบ้าน เพื่อให้เตรียมตัวทันเช้างาน เขาจึงทำเหมือนทุกที คือฝากคนรู้จักไว้ให้ช่วยย่ำเข็นรถกลับมา มันน่าตลกตรงที่ตอนนี้หลายคนที่เคยตีกันเมื่อครั้งยังเด็ก บ้างหันมาช่วยครอบครัวค้าขายเล็กๆ อยู่ในตลาด บ้างก็เป็นเด็กชนผักส่งน้ำแข็ง พวกนี้มักไม่เอาค่าแรง คอยช่วยพุดครองเข็นรถกลับมาส่งบ่อยๆ เพราะหนีจากฝึกตัวเองให้เยือกเย็นลง ไม่เอะอะก็กระโดดเข้าห้ำหั่น ภาวแทบไม่กระทบกระทั่งกับใครอีก มีหน้าซ้าทั้งการปฏิบัติที่ได้เห็นเป็นแบบอย่าง คำสอนที่ได้เรียนรู้จากผู้เป็นย่า ทำให้เขายอมทำตัวมีน้ำใจกับอดีตคู่ชกทั้งหลาย ตอนนี้อผลของมันจึงสะท้อนคืน และภาวก็ไม่เดือดร้อนอีกแล้วด้วย ไม่ว่าจะใครจะล้อเลียนปมในอดีตของเขาว่าอย่างไร เขาเข้มแข็งมากพอ และอยากก้าวไปข้างหน้า มากกว่าจะจมปลักยึดติดกับสิ่งที่มองไม่เห็นประโยชน์

“เพชร”

“อ้าว หวัดดีครับอ่าอ่อง”

“พ่อเอ็งล่ะ” ชายวัยกลางคนแต่ผมหงอกเต็มศีรษะจอดมอเตอร์ไซด์เดินอย่างกระฉับกระเฉงไปชะงักหน้าดูเพื่อนรักเมื่อภาวตั๋นย้ายไปทำงานในบ้าน ไกรสรกำลังนอนเกาพุงไม่รับรู้ถึงการมาเยือน มีหน้าซ้ายังถือผ้าห่มออกหมด ขนาดหมอนมุ้งยังถูกถือไปกองรวมกันอยู่ข้างผนัง เจ้าตัวนอนจ่อพัดลมกรรณครอกๆ โดยไม่สนเสียงใบพัดที่ทำงานดังหึ่งๆ

“เมื่อปีใหม่ซ้าได้พัดลมมาตัว ยังตั้งผูกโบอยู่ชั้นแหละ ไม่ได้ใช้ เตี่ยวเอามาให้นะเพชร”

“ไม่เป็นไรครับอา”

“เอาไปหะนะ ว่าแต่พ่อเอ็งนะ จุดแดงๆ เพียบงี้ เมื่อคืนมาไม่รู้เรื่องกลับมาอีกละสิ”

“ครับ ก่อนออกไปตลาดเห็นนอนอยู่ตรงแคร่ ผมเลยหามเข้าไปนอนในมุ้ง แต่กลับมาก็อย่างที่เห็น”

“อยู่ฮู พี่เพชร อ้าว ลุงอ่อง ย่องมาตีท้ายคร้วเขาแต่เช้าเลยนะ ผัวชา...อย่าไปหลงคารมคนแก่ นะคำ”

“ทะเลิ่งแต่เช้าเจ้ายุทธ เดี่ยวปี๊ดเตะ” อ่องทำท่าชนลูกกับอาการกระพือขนตา บีบเสียงอ้อนอวยวะเบื้องล่างของหนุ่มรุ่มหลานที่ติดสอยห้อยตามภวต์ไปฝึกงานอยู่ที่อุ้งตงการช่าง แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มแต่ ทำท่าทะเล้นตามประสาคนขี้เล่น “ว่าไปพ่อเอ็งนี่มันภูมิต้านทานดีเกินเหตุแฮะเพชร นอนให้เลือดยุ่งประจำ ไม่ยกกะเป็นไข้เลือดออก มาลาเรียกับใครเขา ทั้งที่บ้านเอ็งนี่เหมือนแหล่งเพาะยุ่ง ถ้าเอ็งไม่พยายามเขี่ยขยะใต้ถุนทิ้งบ้าง จุดยากันยุ่งวาวรอบๆ บ้านบ้าง โอ๊ย ตรีม”

“แอลกอฮอล์แจ่มจึ่งเอง เชื้อยุ่งยังทำอะไรไม่ได้เลย เย็นนี้กึ่งกันหน่อยไหมลุงอ่อง กับที่รักเขาไม่ชวนหรรอก ที่รักชอบดูเขา เดี่ยวเขายังไม่ทันดมเหล้า ตัวเองก็ยื่นโครมมาอีก โหดร้าย ซาดิสม์ ไม่พิศวาสักก็บอกดี ๆ สิ”

อ่องหัวเราะ ขณะภวต์ทำหน้าที่เหมือนได้กลิ่นไม่พึงประสงค์เมื่อเห็นท่าทางแกล้งสะตืดสะตืดของรุ่นน้อง อันที่จริงเพราะยุทธนามาขลุกอยู่กับเขานี้แหละ จึงไม่ค่อยได้แตะอบายมุข เพราะภวต์ไม่นิยมเลยสักชนิด

“แล้วน้ำพุตสุขภาพเป็นไงมั่งช่วงนี้ ข้าไม่ได้แวะมาเยี่ยมตั้งหลายวัน”

“ช่วงนี้อเคศรับอา กลับได้ไม่มีปัญหา”

ระยะหลังมานี้ พุดครองสุขภาพทรุดลงกว่าเก่า จากโรคความดัน

โลหิตสูงที่ตรวจพบเมื่อหลายปีก่อน พุดกรองเริ่มมีอาการอื่นแทรก นางเหนื่อยง่ายกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด ตอนแรกภวต์กับพิมพาคิดว่าเป็นเพราะปัญหาสุขภาพเดิม บวกกับอายุที่เพิ่มมากขึ้น แต่ต่อมาเริ่มสังเกตเห็นว่าบางครั้งพุดกรองหายใจเร็วเกินกว่าจะเป็นแค่อาการหอบเหนื่อย บางคืนนางต้องลุกขึ้นมาล้างห้องนอนในท่ามกลางที่นอน เพราะนอนราบแล้วเกิดอาการแน่นหน้าอก ทั้งหมดนั้นทำให้ภวต์ไม่อาจนิ่งเฉย เขาบังคับพาเข้าไปหาหมอ แม้จะถูกพุดกรองเอ็ด นางหวังว่าหากหมอตระจาะโรคอื่น อาจกลายเป็นภาวะ กังวลถึงการรักษาที่อาจต้องมีค่าใช้จ่ายจำเป็นเพิ่ม พุดกรองไม่ยอมให้สิ้นเปลืองเงิน เพราะเห็นว่าภวต์ทำงานหนัก พิมพาเองก็ยังคงต้องเรียนหนังสือ แต่หลานสองคนต่างลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกัน ไม่ยอมมาให้พุดกรองปฏิเสธ

ผลการตรวจระบุว่าผู้สูงวัยมีอาการหัวใจโต แพทย์แนะนำวิธีดูแลตัวเองให้อย่างละเอียด ทุกวันสองพี่น้องจึงช่วยแบ่งเบาภาระมากกว่าเดิม เพื่อให้พุดกรองได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ รวมทั้งคอยดูแลเรื่องอาหารการกินภายในบ้าน อาหารทุกอย่างเน้นรสจืดเป็นหลัก น้ำปลาพริกเลยกลายเป็นเครื่องเคียงที่ขาดไม่ได้เลยของภวต์ ส่วนพิมพาโชคดีหน่อย รายนี้รับประทานอาหารจืดได้อร่อยแทบทุกอย่าง หรือต่อมรับรสของน้องสาวเขามีปัญหา ชายหนุ่มเองก็ยังคงสงสัย

“ลุงอ่องหวัดดีจ้า พี่เพชรจ้า อรุณสวัสดิ์”

“เฮอะ อรุณสวัสดิ์” ยุทธนาทำเสียงล้อเลียนใส่อีกคนที่เพิ่งโผล่มา ภวต์คิดว่าเข้านข้างอีกทีก็เสียจริง

“ทำเสียงแบบนี้ทำไม”

“หมั่นไส้ไป กับข้าที่เป็นพี่เอ็งเนี่ย ไม่ไหวบ้างวะยุวดีผีหมูลิง”

“ก็เพราะพี่ยุทธนาหมาสิงปากงี้ไป คนสวยเลยไม่อยากจะทัก”

สาวน้อยหุ่นอวบระยະสุดท้าย โปหน้ากลมล้อมด้วยผมสั้นเสมอดึงหู ตัด

หน้าม้ายาวถึงคิ้ว ทำให้ใบหน้ายิ่งดูกลมแป้น ฉีกยิ้มจนตาหยี โชว์ฟัน
กระต่ายดูแล้วชวนอารมณ์ดีไม่ต่างจากพี่ชาย

“ชะ ข้าเป็นพี่เอ็งนะเว้ย”

“จำได้น่า เอ้อ เรามันดวงจู้๋ อยากรมีพี่เห่ๆ แบบพี่เพชร ดันมารมีพี่
แบบ...เฮ้ออีกที่ รู้ปะ หนก่อนที่พี่ไปโรงเรียนเขาอะ เพื่อนถามกันเต็มเลย
ว่าเอาเด็กเก็บขยะที่ไหนมา แต่เขาแก้ความเข้าใจผิดให้แล้วนะ ว่าพี่
ต่างหากที่ถูกเก็บมาจากกองขยะ”

“ซึ่ง มานี้เลยไ้้องรัก!”

“อ้าว ยู รอดด้วยสิ” สาวน้อยหน้าตาพริ้มเพราสวมชุดนักเรียน
เรียบร้อย แหม่มันจะเก่าไปนิด แต่ก็ไม่อาจลบความสดใสตามวัยของคน
สวมได้ ก้าวออกมาจากห้องน้ำที่อยู่แยกจากตัวบ้าน พิมพายกมือเรียก
ค้ำ ดวงตาสีดำขลับเช่นเดียวกับพี่ชายมองคู่พี่น้องจอมเพี้ยนวิ่งไล่กันไป
ทางปากซอย เด็กสาวเอื้อมือไปหยิบกระเป๋านักเรียนเตรียมจะตามเพื่อน
สนิท เห็นหุ่นแน่นแบบนั้นเถอะ ยูวดีไ้ว้่นักละ สงสัยต้องวิ่งตามอีกแล้วสิ
เนี่ย

“เป็นอะไร ทำท่าจะเดิน จูๆ ก็จ้องหน้าพี่”

“ก็...พี่เพชรรู้จักคนชื่อแทนใหม่”

“ใคร”

“ไม่มีอะไร ช่างเถอะ พิมไปนะ” เด็กสาวยกมือไหว้ลาอ่อง แล้วหัน
มาไหว้และโบกมือลาผู้เป็นพี่ที่ยังมองมาด้วยสายตามีคำถาม

“ตั้งใจเรียนนะพิม”

“คำพ่อ ลั้งทุกวันเลย”

“เห็นเจ้าพิมตอนนี้แล้ว ค่อยสบายใจหน่อยเนอะเพชร”

ด้วยความที่พิมพาเป็นผู้หญิง แถมสมัยก่อนค่อนข้างงอแงจนติด
จะอ่อนแอ ในสภาพสังคมที่อยู่ทำให้ทุกคนต่างเป็นห่วง เกรงพิมพาจะ

ยืนหยัดไม่ได้ตลอดรอดฝั่ง ภาวตนเองก็เคยกังวล เขาถึงได้คอยดูแลน้องเป็นพิเศษ จนบางครั้งทำให้ละเอียดตัวเอง กระทั่งพูดกรองต้องคอยเตือน แล้วทุกครั้งยากี่จะกอดเขาไว้ บอกว่ารักเขาแค่ไหน ความใส่ใจที่ส่งต่อกัน ทำให้ทั้งคู่ต่างเติบโต จนวันนี้ภวัตสามารถเป็นหลักให้คนอื่น ๆ ได้ ในขณะที่พิมพาเป็นผู้ฟังฟังที่ดี ไม่เพิ่มภาระให้ใครต้องหนักใจ อีกทั้งเด็กสาวยังพยายามเป็นหลักเล็กๆ ช่วยแบ่งเบาผู้เป็นย่าด้วยอีกแรง ดังนั้นถึงแม้ว่าความเป็นอยู่จะยังอึดอัด มีปัญหาจากไกรสรเข้ามาไม่ขาด แต่สามชีวิตก็คอยค้ำจุนกัน ทำให้ครอบครัวเล็กๆ นี้แข็งแรงตามอัธยาศัย และคงไม่ล้มลงไปอย่างที่พูดกรองเคยกลัวมาตลอดช่วงที่นางต้องยืนเป็นหลักอยู่เพียงลำพัง

“ถ้าข้ามีลูกอย่างเอ็ง อย่างเจ้าพิม มีแม่ดีๆ อย่างน้ำพุต ข้าไม่มัวเมาให้เสียเวลาหรอก ไม่รู้เมื่อไรพ่อเอ็งจะคิดได้ ข้าน่าจะรู้ว่าเพื่อนข้ามันอ่อนแอ ควรจะเฝ้ามันไว้ทุกฝีก้าวตั้งแต่เกิดเรื่องเมื่อสิบกว่าปีก่อน บางทีทุกอย่างอาจไม่แยบแบบนี้”

“ไม่ใช่ความผิดใครหรอกครับอาอ่อง พ่อต้องเข้มแข็งให้ได้ ถ้าอยากกลับมาใช้ชีวิตปกติอย่างคนอื่น เหล้ามันก็แค่ช่วยให้ลืมชั่วครั้งชั่วคราว สุดท้ายปัญหามันยังอยู่ น้ำเมาไม่ช่วยอะไรเลย”

“เออ ถูกของเอ็ง เพราะพ่อเอ็งคิดไม่ได้ พวกเอ็งถึงต้องก้าวผ่านปัญหาหมาดด้วยตัวเองแบบนี้ แต่ก็ดีนะ เอ็งเข้มแข็งมากเพชร เชื้อข้า คนรักดี อดทน มีความอดุทธสาหะอยู่เต็มตัวแบบเอ็ง ยังมีทางให้ไปถือไกลรักษาความดีไว้นะ”

“ขอบคุณครับอาอ่อง ว่าแต่อาามีเรื่องอะไรไม่สบายใจรีเปล่าครับ”

“ทำไมถามแบบนั้นล่ะ”

“ก็ตั้งแต่ยืนคุยกัน อาอ่องขมวดคิ้วเกือบตลอด แล้วยังมาหาผมแต่เช้าอีก ทั้งที่เดี๋ยวก็ต้องเจอกันที่อู่”

“ให้ได้อย่างนี้สิเพชร เอ็งเป็นคนอื่นยังรู้จักห่วงข้า ไข่ลูกแท้ๆ นะ ถ้าแข่งข้าได้มันคงทำ มันไม่รู้หรือว่าการที่มันขยันทำให้พ่อแม่เสียใจก็ เหมือนกับแข่งให้ตายเร็วๆ” ชายวัยกลางคนทอดถอนใจจนรู้สึกแก่ขึ้นอีก หลายปี “ข้ามีเรื่องจะถามเอ็งหน่อย หลักสูตรที่เอ็งเคยเรียน ตอนนี้อย่างไร เปิดสอนอยู่ไหมเพชร”

“เปิดครับ”

“แนใจนะ”

“แนครับ ยุทธก็เรียนแบบเดียวกับผม เมื่อไม่กี่วันก่อนยังเจอ รุ่นน้องยุทธอยู่เลย เขาจะจบปีนี้”

“มีเปิดสอนแบบไหนบ้าง เอ็งพอจะจำได้ไหม”

“จำได้ครับ รอบเช้าเรียนจันทร์ถึงศุกร์ ตั้งแต่แปดโมงถึงบ่ายสอง รอบค่ำ..อันนี้เรียนเฉพาะวัน ผมจำไม่แม่นว่าวันไหนถึงวันไหน แต่รู้สึก ว่าน่าจะสามสี่วันต่อสัปดาห์ เรียนตั้งแต่หกโมงเย็นถึงเกือบสามทุ่ม แล้วก็รอบพิเศษเหมือนที่ผมเรียน เปิดสอนแค่วันอาทิตย์ เรียนตั้งแต่ แปดโมงเช้าถึงหกโมงเย็น เลิกช้ากว่านั้นก็ไม่น่ามาก”

“อันนี้คือ ปวช. กับ ปวส. เหมือนกันใช่ไหมเพชร”

“ครับ ตารางเดียวกัน แต่ ปวส. จะมีสาขาที่เปิดสอนเยอะกว่า ตอน ผมเรียนเปิดสอนหกสาขา แต่ได้ยินมาว่าตอนนี้มีแปดสาขาแล้ว ถ้าอ่า่อง อยากได้รายละเอียด เดี่ยวผมหาให้”

“รงค์มันโกหกข้าจริงๆ มันบอกว่าเขาปิดกันไปแล้ว ไม่มีสอนแล้ว หลักสูตรนี่นะ”

“พี่รงค์อาจไม่รู้มั้งครับ”

“ไม่หรอก ข้าว่ามันรู้ พี่มันบอกแล้วสงสัย ข้าถึงได้อยากมาถาม เอ็งก่อนจะตกลงอะไรกับมัน” อ่องส่ายหน้าระอา เมื่อเอ่ยถึงลูกชาย คนเดียว “ข้าลากมันมาทำงานด้วย มันเลยยิ่งออกฤทธิ์ อ่างแต่จะกลับไป

เรียน แต่ข้าจะให้มันเรียน ปวส. นี่แหละ ถ้ามันจบได้ จะไปต่อเอาใบปริญญาต่อยาวกัน ดีไม่ดีนะ พอรู้ว่ามิเรียนวันอาทิตย์ ยังไงก็ต้องทำงานที่อยู่อเหมือนเดิม ลูกข้าอาจหมดอารมณ์รักเรียนที่จะเป็นจะตายอยู่นี่ทันทีเลยก็ได้”

ภวัตเพียงรับฟัง เขาไม่ยากวิจารณ์ใคร โดยเฉพาะอีกฝ่ายเป็นลูกชายของอ่องเอง

ชายหนุ่มหันไปมองเมื่อได้ยินเสียงผีเท้า ยุทธนากลับมาแล้ว ถือถุงปาห้องโกกับน้ำเต้าหู้มาด้วย

“ไปเล่นไล่จับทำโทษของเอ็งวะยุทธ ได้ของกินมาเพียบ” อ่องวางเรื่องเครียด หันมาถามคนที่เดินเคียงหยับๆ อมแบ่งทอดสี่เหลี่องกรอบจนแถมตุ๋ย

“ของพี่เพชรนะลุง”

“ข้าไม่ได้สั่ง”

“พรีคร่าบ ก็ที่พี่ช่วยแบกลุงคนขายไปส่งโรงหมอเมื่อวันก่อนไง เมียกับลูกสาวแกลเลยฝากนี่มาให้ ลูกสาวแกลแถมแดงๆ ด้วยนา ตอนพูดถึงพี่เพชรนะ ไรว่า มีแต่คนปลื้มพี่เรา เราเองก็ออกจะหล่อ ไม่มีใครตาถึงเลยสักกะคน”

“นั่นสิ ตาถั่ว”

“เนอะ! ลุงอ่อง”

“เออ ถ้าปลื้มเอ็งละก็นะ ข้าไปก่อนล่ะเพชร ไว้เจอกันที่อู่ ไปนะไอ้ลิง” อ่องล่าลาแล้วขี่มอเตอร์ไซค์ออกไปทันที ทิ้งให้ยุทธนายีนอ้าปากค้าง ทำท่าเจ็บปวดจนภาวัตนึกขำ

“พี่เพชร ระวังตัวหน่อยนะพี่ ไ้ไรรงค์นะไม่เบาเลย พี่ก็รู้ แล้วผมมันใจด้วยว่ามันไม่ชอบเรา หลายวันก่อนตอนลุงสรโผล่ไปที่อยู่จนลุงอ่องต้องพากลับมาส่งบ้าน มันก็ว่ากระทบมาถึงพี่ พี่น่าจะฟังรู้นะ”

ใช้ ภาวตัฐ แต่แกล้งเจย เพราะเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข
ของคนที่ตนเคารพรัก

นานที่พ่อของเขาจะโผล่ไปที่อุ้งข้างเป็นครั้งคราว ต่างจากสมัยแรกๆ
ที่ภวัตไปอยู่ทำงานแบบเต็มเวลา ไกรสรเที่ยวไปเจรจาขอรับเงินเดือนแทน
เขา แต่ตงไม่อนุมัติ เพราะรู้ว่าเงินจะไม่มีวันถึงมือคนทำงานจริง พ่อไกรสร
โวยวาย ถ้าแกถึงขั้นยกข้อกฎหมายแรงงานเด็กมาอ้าง ข้อห้ามนายจ้าง
จ่ายเงินค่าจ้างของเด็กให้แก่คนอื่น ตงใช้มันยืนยันกรานว่านอกจากตัวภวัต
เอง นอกนั้นถือเป็นคนอื่นหมด ไกรสรนั้นไม่รู้ว่าฟังเข้าใจหรือฟังมากจน
มีนงงสับสน สุดท้ายเลยยอมถอย

“ผมว่าหมอนั่นคงอยากซื้อเวลาสำราญอีกสักสามสี่ปี แต่พอลุงอ่อง
รู้ทัน...ซวดแน่ ถึงลุงอ่องจะมาถามพี่เพชรเอง ผมว่ามันก็ไม่วายพาลที่
อยู่ดีนั้นแหละ ข้อมูลจากพี่เพชร ยิ่งไงลุงอ่องแกก็เชื่อ คราวนี้ไอ้พี่รงค์จะ
หาข้ออ้างอะไรก็คงถูกบดทิ้งหมด เตรียมตัวโดนหาเรื่องไว้เลย ผมละ
แปลกใจเป็นบ้า ลูกน่าจะได้นิสัยพอกับแม่ปนกันไม่ใช่หรือ ไหง่ลูกลุงอ่อง
ไม่ตีเหมือนแกมั่ง พิมพ์แม่มาทึ่งหน้าตา ทั้งสิ้น...เอ๊ย นิสัย”

“ยุทธ”

“ก็มันจริง...”

“นี่เอ็งแอบฟังอยู่นานแล้วสิ” ภวัตแกล้งดูเบี่ยงประเด็น ไม่อยาก
ให้รุ่นน้องวิจารณ์สมาชิกครอบครัวของอ่องอีก

“จะว่างั้นก็ได้ เห็นลุงอ่องแกเครียด ตอนแรกไม่อยากจะขัด แต่ขึ้น
พูดต่อแกอาจารย์องให้ พี่ก็เห็น หน้าแห่งชะขนาดนั้น ตาก็แดง เมื่อคืนได้
หลับไหมก็ไม่รู้”

“รีบกินเถอะยุทธ เดียวไปทำงานสาย” ภวัตตัดบท

๑

อุ้งตงการช่างอยู่ลึกเข้าไปจากถนนประมาณห้าสิบลเมตร ด้านหน้าอุ้งในเวลาทำการ รั้วตาข่ายจะถูกเลื่อนออกสุดความกว้าง เพื่อให้รถสามารถแล่นเข้าออกได้สะดวก เนื่องจากที่นี้รับซ่อมตั้งแต่รถยนต์ขนาดเล็กไปจนถึงรถบรรทุกขนาดใหญ่ ฝั่งหนึ่งจึงมีรถหล้อ รถสิบล้อ ไล่จนถึงรถพ่วงจอดเรียงกัน

พื้นที่ที่ช่างกำลังตรวจดูเครื่องยนต์รถขนาดเล็กลงมา อยู่ด้านหน้าห้องกระจกติดแอร์ซึ่งกันส่วนหนึ่งไว้เป็นออฟฟิศ รอบด้านติดม่านบังตาเพื่อความเป็นส่วนตัว อีกส่วนไว้ใช้รับรองลูกค้า พื้นที่บริเวณนี้มีหลังคา ยกสูงยาวตลอดแนว ลึกเข้าไปจึงเป็นโกดังเก็บอะไหล่ อุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ ถูกแยกเป็นสัดส่วน เพื่อให้ง่ายต่อการหยิบใช้และเก็บเข้าที่

“พี่เพชร...พี่เพชร...โอย!”

ภวัตตบหัวร่น้องไปหนึ่งที เขาเร่งทำเวลาเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังมาถึงอุ้งสายกว่าเวลาเช้างานเกือบสี่สิบนาที นอกจากยูทธานจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจ หนุ่มซี้เล่นยังรำเรงจนหน้าปวดหัว ปากขยับพูดไม่ยอมหยุดสักที

“รีบไปไหนเล่าพี่ รอผมก่อนสิ นี่ๆ ตกลงพี่เพชรว่าผมเอาดีปะมอเตอร์ไซค์ลุงอ่าอะ เมียแกถูกหวยเลยจะซื้อใหม่ให้ แกเพิ่งบอกขายคันเก่า ราคาไม่แพง แถมผ่อนได้อีกต่างหาก เสียอย่างเดียวแหละ แก่พอๆ กับลุงอ่า ถ้าซื้อต่อมาคงต้องลงแรงทำใหม่เยอะอยู่ พี่เพชรช่วยผมคิดหน่อย”

“ถ้าใช้คัมภ์ประโยชน์ก็เอา เฮ้ย อย่าฟันแข่งฟันขา” ภาวัตดันตัวยุทธนา ออกพ้นทาง แล้วเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น แต่พอเข้าไปถึงส่วนที่ทำงาน เขาก็ชะลอฝีเท้าอัตโนมัติ รับรู้ได้ว่าคนเดินตามเอื้อมมือมากระตุกชายเสื้อยิกๆ

“ใครเอาข้างมาเลี้ยงในนี้เนี่ย เสียงแปร่นแสบหูชะมัด”

ไม่นานก็ได้คำตอบ เมื่อสตรีวัยกลางคนหุ่นท้วมก้าวพ้นออกจากมุมเสา นางกำลังยื่นเท้าสะเอว ฟันคำพูดรัวเร็ว ผิวสองสีของเจ้าตัวบัดเดียวเขี้ยวบัดเดียวแดงดูน่าประหลาด ทำทางคงกำลังหัวเสียเต็มที

“นั่นมันเมียลุงอ่านี่นา ร้อยวันพันปีไม่เคยเห็นมาอยู่ ไหงมาที่ก็มาชะแรงเลย”

ภาวัตโบกมือปرام เกรงว่าหากจิตราได้ยิน อาจเดือดร้อนกันหมด

“มีเหตุผลหน่อยนะจิตรา พี่ไม่ได้พาลูกมาฆ่า แค่ให้มันมาทำงาน กลับไปก่อนไป มีอะไรค่อยคุยต่อที่บ้าน”

“นี่พี่กล้าไล่ฉันรอะ! เออ...ฉันเองก็ไม่อยากจะอยู่ที่นั่นนานนักหรอก สกปรก!”

“จิตรา!”

คนเปลอดตุ๊กแหล่งท่ามาหาकिनของสามีหน้าเงื่อนไปนิต นายช่างใหญ่ยกมือขี้มออย่างหงุดหงิด ก่อนจะลากภรรยาเพื่อพากลับไปที่รถ ครั้นเห็นสองหนุ่มรุ่นลูก็ยืนอยู่ไม่ห่างนักก็ชะงัก

จิตราเชิดคางขึ้นทันทีอย่างถือตัว ภาวัตรับรู้ได้ถึงสายตาไม่เป็นมิตร แต่กระนั้นก็ยังยกมือไหว้ทักทายตามมารยาท แววดายามมองสตรี

ตรงหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ ใบหน้าคมสันสงบนิ่งดูสวมน้ำกากเอาไว้

ภรรยาชายช่างใหญ่เบ้าปาก กลียดนักยามเห็นท่าที่นิ่งขมิ้มแฝงความยโสของ ‘ลูกไอ้ขี้เมา’ นางไม่เต็มใจจะทักทายตอบแม้แต่น้อย ทว่าสายตากดดันจากสามีทำให้จำต้องยกมือรับไหว้อย่างลวกๆ แล้วจึงออกจากอุ้งมืออย่างเด็ดขาด แน่ใจได้เลยว่าอ่องกลับบ้านเมื่อไร คีกรน้ำลายรอบสองจะปะทุขึ้นอย่างดุเดือดทันที

“โว้ยแหลกล” คนโดนพายุอารมณ์โหมใส่ตั้งแต่เช้าสายหน้าระอา “ไปล้มมนามาลิบวัน ข้าลากลูกสุดสวาทขาดใจมาทำงาน ตามจะมาเอาลูกกลับบ้านให้ได้ แต่ข้าไม่ยอม จะปล่อยให้มันมัวใช้ชีวิตสบายไปวันๆ ได้ไงละ พ่อแม่เองยังต้องหาเช้ากินค่ำ ไม่ได้เป็นเศรษฐี ต้องช่วยกันบ้าง ถ้างานการไม่รู้จักทำ ต่อไปมันจะอยู่ยังไง ข้าเองไม่ได้อยู่ค้ำฟ้า ลักวันก็ต้องตาย”

“แหม ยังหนุ่มยังแน่น อยู่ได้อีกนานน่าลุง”

“ความตายมันไม่เลือกวัยหรือภาวะยุคชิว ชีวิตคนมันไม่แน่นอน อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น ถ้ารังค์มันยังลอยไปลอยมา ข้าคงนอนตายตาไม่หลับ นี่ก็รู้ว่าตามแม่กลับบ้าน พ่อแม่มาละอ่อนใหญ่ โตเป็นควายแล้ว ไม่รู้ใครหลอกมันว่าไอ้กิริยานอเลาะ อ่อนขอแต่อะไรเง่ามันน่ารัก ทำอยู่ได้ อูจาดตา รำคาญหู นี่ถ้าข้าไม่ปรามไว้ก็คงวิ่งตามแม่กลับบ้านแน่ ต่อไปข้าจะเคี้ยวขี้มูลมันหนักๆ จะไม่ให้อภิสิทธิ์อะไรทั้งนั้น คอยดูเถอะ”

ถึงอ่องบอกวาทณรงค์ไม่ได้อภิสิทธิ์ แต่ความจริงคือได้ไปแล้ว นั่นแหละ ปกติตั้งไม่รับคนที่แทบไม่มีความชำนาญด้านเครื่องยนต์เข้าทำงาน เพราะคนที่เขาจะรับเข้าทำงานอย่างน้อยต้องพอมือพื้นฐานติดตัวบ้าง เช่นยุทธานซึ่งได้ภวัตสอนให้ทุกวันหยุด บางทีก็ขอเข้ามาเป็นลูกมือฟรีๆ นานสักพักก็เดี๋ยวกว่าตงจะยอมรับให้อยู่ในฐานะ ‘เด็กฝึก’ และมีเบี้ยเลี้ยงจ่ายให้เป็นรายวัน

“ตอนเด็กๆ มีแต่คนกลัวรังค์มันจะเป็นตุ๊ดเป็นแต้ว เพราะแม่มันโอ้ชะเวอร์ พุ่มพุกเสียยิ่งกว่าลูกสาว ลูกนุมนิมเวลาอยู่บ้าน ออกจากบ้านแล้วเหมือนเก็บกตได้ปลดปล่อย มารู้อีกทีก็เกเร ไม่เอาไหน ถ้าไม่ดึงกลับมาให้มันรู้จักทำงาน คงเป็นคนที่เหลวไหลไปวันๆ นี่จะอายุมากกว่าเอ็งตั้งสามปีนะเพชร เอ็งเรียนจบมาสามสี่ปีแล้ว ลูกชายยังเรียนไม่สำเร็จแม้แต่อนุปริญญาตรีไป คนอื่นยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองจบปริญญาโทกันโครมๆ มันยังจะอ้างขอเวลาไปเรียนตรีใหม่ ข้าไม่บ้ากับมันด้วยหรอก หนก่อนๆ บอกผลสอบแม่มันปากเปล่าตลอด แม่มันก็ดีใจโอ้ชะทั่วซวย ฝันไปถึงเกียรตินิยม จะเอาไปแปะประกาศหน้าบ้าน หวังไปถึงไหนๆ เฮอะ! ที่ไหนได้ รอแล้วรอเล่า”

“เรียนนานๆ จะได้แก้วชาโง่แล้วลุง”

“แก่ไปวันๆ นะลิ สำหรับข้า ถึงลูกจะไม่เก่ง ไม่ดีเด่นอย่างไรเขา ข้าไม่เคยเสียใจหรอก แต่ที่มันไร้ความละอาย หลอกพ่อแม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ทำเหมือนเราโง่โง่ลิ ข้าจุกวะ”

ภวัตสบตากับยุทธนา แล้วจึงหันกลับไปมองอ่อง เมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจหนัก

“ข้าเองก็ผิด ถ้าข้ายอมทะเลาะกับแม่เจ้ารังค์มันสักตั้ง วันนี้อาจไม่ต้องมานั่งเสียใจ”

“ชีวิตเริ่มใหม่ได้เสมอแหละครับอ่าอ่อง ไม่มีอะไรสายเกินไปหรอก ถ้าพี่รงค์ไม่รังเกียจ ตอนเรียนผมเคยทำสรุปเอาไว้ ยุทธยังเก็บไว้อยู่”

“ใช่ ลุงอ่อง เดี่ยวผมเอามาให้” แม่จะไม่ชอบณรงค์ แต่ยุทธนาเห็นสัญญาจากภวัต อีกทั้งเขาเองสงสารอ่อง ตั้งแต่รู้จักกัน นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นนายช่างใหญ่ดูทุกซั่หน้าขนาดนี้ “สรุปของพี่เพชรเข้าใจง่าย ขนาดโง่ๆ อย่างผมยังสอบผ่านฉลุย ้อ...เอ่อ...พี่รงค์ก็คงสบาย ไม่เกินความสามารถหรอกลุง”

“ขอบใจนะเพชร ยุทธ” อ่องตบปัสสองหนุ่มคนละที นึกขึ้นมาทีไร ก็เสียดาย เขาอยากเห็นลูกชายเป็นเพื่อนกับภวัตมาตลอด เหมือนอย่างที่ ตัวเขาเป็นเพื่อนรักกับไกรสร แต่ก็รู้มาตลอดเช่นกันว่าณรงค์ไม่ค่อยอยาก สูงสิงกับภวัตหนัก เหตุเพราะถูกจิตรกรอกหุ้มมาตั้งแต่เด็ก หนักหน่อย ภรรยาหาว่าเขารัก ‘ลูกไอ้ซีเมมา’ มากกว่าลูกชายตัวเอง ซึ่งอ่องฟังแล้ว เห็นว่าไร้สาระ เคยตึงไปก็หลายครั้ง แต่จิตรราไม่ยอมเปลี่ยนความเชื่อที่ ผังใจ สาเหตุมาจากการที่จิตรราพยายามห้ามปรามไม่ให้เขายุ่งเกี่ยวกับ ครอบครัวเอี่ยมธำรง ด้วยเห็นว่าไร้ประโยชน์ นางเชื่อว่านอกจาก ครอบครัวนี้จะฐานะดีต่อกว่า ไกรสรยังเป็นแค่คนพิการซีเมมา คบไปรังแต่ จะรบกวนหยิบยืมขอแบ่ง

อ่องคอยค้ำ เพราะนั่นไม่เป็นความจริง เขาไม่เคยถูกรีดไถ ทุกครั้งพูดกรอกกับภวัตจะหาทางจ่ายคืนให้เสมอ จนเขาเองนี้แหละหยุด ใจอ่อนให้เงินเพื่อน เพราะสงสารสองย่าหลานที่ต้องคอยตามชดใช้ หลังๆ พูดกรอกเหน็ดเหนื่อยจากการสร้างหนี้ของลูกชายเต็มที หลงสูงวัยใจ แกร่งจึงประกาศว่าหากใครปล่อยให้ไกรสรหยิบยืมเงิน กระทั่งติดค่าเหล้า อย่าคิดทวง เพราะนางไม่รับจ่ายแทน พูดกรอกทำตามคำพูดอย่าง เครื่องครัด แม้ว่าไกรสรจะถูกเจ้าของร้านค้าต่างๆ ตากราดอย่างสาดเสีย เทเสีย ชูกระทั่งจะแจ้งตำรวจจับ สุดท้ายพ่อค้าแม่ขายที่เคยคิดปล่อยให้ ไกรสรติดค่าเหล้ามากๆ หวังจะตามทวงจากคนอื่นๆ ในครอบครัวจึงค่อย ขยาดไปเอง

สำหรับอ่อง ต่อให้ไกรสรแบมือขอเงินเขาจริง อ่องก็ยินดีให้ เพราะ สำหรับเขา ไกรสรไม่ได้เป็นเพียงเพื่อน แต่เป็นเสมือนพี่น้องที่เคยผ่าน ความยากลำบากในวัยเยาว์มาด้วยกัน พูดกรอกเปรียบเสมือนแม่คนที่สอง เคยให้อาหาร ให้ที่นอน คอยดูแลเขาในยามเจ็บป่วย ปราณับัดดูเขาเป็น ลูกแท้ๆ บ้านหลังน้อยกลางสลัมจึงแทบไม่ต่างอะไรจากบ้านอีกหลังของ

เด็กขาดความอบอุ่นที่พ่อแม่ไม่มีไยดี อารมณ์ดีก็ให้เงินใช้ ถ้าตักกันหนักก็แทบจะลืบลูก

ในวันที่ภัวตักกับพิมพาเกิด อ่องยังไปคอยเฝ้าอยู่ที่โรงพยาบาลด้วยความดีใจ เด็กสองคนเป็นหลานที่เขาอยากอุ้มชู

เขายังจำได้ดีถึงวันที่เด็กชายภัวตลึมตาตุโลก ตอนนั้นเพื่อนของเขายังเป็นผู้เป็นคน

‘ข้าตั้งชื่อลูกว่าเพชร จะได้แกร่ง สวยงาม เป็นของขวัญของครอบครัวเรา’

น่าเสียดายที่เหล้าทำให้ไกรสรมองข้ามคุณค่าของเพชรเล็กๆ เม็ดนี้ไปเสียแล้ว

มือเที่ยงยุทธนาชวนภัวตไปที่เพิงขายข้าวแกงของแม่ นั่งรับประทานกันไปได้สักพัก เสียงเจื้อยแจ้วของคนปากไม่รู้จักเมียก็ค่อยๆ แผ่วลง ภัวตเงยหน้าขึ้นจากจานข้าว มือหนาคว้าถั่วฝักยาวแหย่เข้าปากเพื่อนร่วมโต๊ะ เพื่อให้อีกฝ่ายหุบปากที่ยังเคี้ยวข้าวค้างอยู่ เขาโบกมือผ่านหน้า ครั้งหนึ่งยุทธนาจึงค่อยหันกลับมา แวดตาเป็นประกายวิบวับชวนให้สงสัย

“อ้อหือ...ลิปเอ็ดนาฟิกาพี่เพชร”

“เลยมาแล้วยุทธ นี่มันเที่ยงกว่าเข้าไปแล้ว รีบกินเข้า ไหนว่าจะเวะบ้านลุงอ่าก่อนกลับอู๋ง”

“ไม่ใช่พี่ ผมหมายถึง...โน่น ลิปเอ็ดนาฟิกา คຸ່ນๆ ผมไม่น่าลืมนได้เลยนี่หว่า ฮีม...”

ภัวตเลิกคิ้ว เหลียวมองตามคนที่กำลังบ่นพิมพ่าอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก ครั้นสายตาทะลุต่ออยู่ที่เป้าหมายเดียวกับยุทธนา ร่างสูงก็พลันหนึ่งไปชั่วนาที่ คาดไม่ถึงว่าใครบางคนจะมาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง...

“ฉูฉีปลาทุเหรอจ๊ะ แสดงว่าพอใช้ได้ใช้ไหมหนุ”

“อวยมากค่ะ เพื่อนตั้งใจ หนนี้เลยฝากซื้อด้วย” เจ้าของเรือนร่าง
 ระหังยิ้มให้แม่ค้า ลักพักก็รู้สึกถึงสายตากำลังจับจ้อง หญิงสาวเงยหน้า
 ขึ้นมอง ครั้นเห็นหนุ่มผิวเข้มหน้าคมนั่งอยู่ที่โต๊ะทางด้านในก็เลิกคิ้ว สบตา
 กันแป๊บเดียวเขาก็รีบหันกลับไป สิริรินทร์อมยิ้ม ตัดสินใจเดินเข้าไป
 ทักทายตามประสาคนคิดเร็วทำเร็ว นั่นทำเอายุทธนาที่อ้าปากค้างอยู่
 เมื่อครู่ เปลี่ยนมาเบิกตาก้างด้วยความแปลกใจเป็นล้นพ้น

ภวัตมองคนที่ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างโต๊ะ วันนี้หล่อหน้าแต่งกาย
 ด้วยชุดลำลอง คือกางเกงขาสั้นยาวเหนือเข่าขึ้นมามีประมาณครึ่งคืบ กับ
 เสื้อยืดสกรีนลายกราฟิกตรงอกซ้าย ดูแล้วคงเป็นชุดใส่อยู่บ้าน ใบหน้า
 หมดยดปราศจากเครื่องสำอาง ทำให้เห็นว่าภายใต้สีสันทที่แต่งแต้มไว้
 เมื่อคืน แท้จริงคือหญิงสาวใบหน้าอ่อนเยาว์ แต่ยังคงความสวยซึ่งไว้ได้
 อย่างจับตา ผิวขาวเนียนอมชมพูพอเจออากาศร้อนยามเที่ยงวันทำให้แก้ม
 ใสกลายเป็นสีแดงระเรื่อ กอปรกับริมฝีปากสีชมพูอมส้มอย่างเป็น
 ธรรมชาติ ทำให้หล่อทั้งดูสวยและน่ารักมากกว่าคืนแรกที่พบกันเสียอีก

“อ้าว มองอยู่ตั้งนาน อย่าบอกนะว่าจำไม่ได้ ดูดีๆ ลีคะ คุณยังช่วย
 ฉันกับเพื่อนไว้อยู่เลย” สิริรินทร์ช่วยทวนความจำ เมื่อเห็นภวัตมองเฉย
 หล่อนโน้มหน้าลงอีกนิดจนพวงผมหยักศยาวสลวยที่ถูกมัดไว้หลวมๆ
 ตกลงมาตามลาดไหล่ บางส่วนระข้างแก้มแดงระเรื่อ

“นี่...”

หญิงสาวยิ้ม เมื่อเห็นอาการพะงะเล็กน้อยของชายหนุ่ม แก้งไม่รู้ว่า
 ไม้ชี้ต่อสายตาเข้มงวดที่มองมา หล่อนไม่ได้เข้าใจเขามากขนาดต้อง
 มองดูแบบนี้เลย

“ก็ให้คุณมองถนัดๆ ใจ นี่คุณความจำสั้นหรือหะ?”

“พี่เพชรความจำดีมากครับ ยิ่งกับคนสวย...”

“ยุทธ!”

“เธอคะ” ลีรรินทร์จใจเอ๋อขัด ก่อน ‘พีเพชร’ จะหันแยกเขี้ยวใส่ผู้ร่วมโต๊ะ “นั่นคุณ...แพท? ภัทร? เอ๊ะ หรือพิศ?”

“เพชรครับเพชร” ยุทธนาลืมหิ้วตัวสอดดอ็กรอบ พอนึกได้ก็รีบหุบปาก
ฉับ

หญิงสาวกลั่นหัวเราะไว้อย่างลำบาก อันที่จริงหล่อนแค่เข้าเล่นด้วยเห็นภัวตวางหน้าขริมเสียจนน่าแกล้ง

“นั่นคุณเพชรให้ฉันเลี้ยงนะมือนี่”

“ไม่เป็นไร”

“ถือว่าเลี้ยงขอบคุณไฉน ทั้งทำข้าวของคุณเสียหาย ทั้งทำคุณได้แผล ยังไม่ได้โทษเลย”

“ไม่ต้อง”

“ก็แค่ช่วยออกเงินเท่านั้นเอง ฉันไม่อยู่ร่วมโต๊ะให้คุณอึดอัดหรอกนะ”

“คือจึครับ...” ยุทธนายกมือเสนอตัวเข้าช่วย ครั้นเห็นรุ่นพี่ชักจะคึกกระตุกก็ยิ้มแหย สังเกตท่าทีอยู่อีกชั่วอึดใจ กระทั่งแน่ใจว่าภัวตยินยอมให้ยุ่งได้ จึงหันไปมองสาวสวยที่กำลังอมยิ้มตาพราว ท่าทางเหมือนกำลังสนุกกับอะไรบางอย่าง “มือนี่แม่ผมให้กินฟรีอยู่แล้วนะครับ พี่เพชรมาช่วยซ่อมร้านให้เราเมื่อคราก่อน ยังไม่ได้ตอบแทนเหมือนกัน”

“อ้าว นี่...เป็นลูกน้ำปรุงเธอคะ”

“ครับ ผมชื่อยุทธนา เรียกยุทธก็ได้ เป็นลูกแม่ปรุง น้องพี่เยาว์ ลูกศิษย์พี่เพชร เราทำงานอยู่ที่อู่เก่าแก่งงนะครับ ถ้ารถมีปัญหาเอาไปซ่อมได้นะครับ ไม่ทราบว่าคุณ...”

“ฉันชื่อรินคะ คุณยุทธอายุเท่าไร”

“ยี่สิบเอ็ดย่างยี่สิบสองครับ”

“เด็กกว่าฉันหนึ่งปี นั่นเรียกพี่รินก็ได้คะ”

“แสดงว่าพี่รินอ่อนกว่าพี่เพชรหนึ่งปีด้วยเหมือนกัน พี่เพชรอายุมากกว่าผมสองปีครึ่ง”

“เธออะ งั้นคงต้องเรียกพี่เพชรด้วยคน” เป็นอีกครั้งที่สิริรินทร์กลั้นหัวเราะเอาไว้ได้อย่างยากเย็น ภาวต์ประหยัดถ้อยคำจนออกจะซีเหินเหียว แต่ยุทธนาเล่นบอกข้อมูลเฉื่อยเฉียว เจอกันแบบเดี๋ยวจู่ถึงที่ทำงาน หล່อนเหลือบมองสีหน้าท่าทางที่ซักจะไม่ค่อยรับแขกขึ้นเรื่อยๆ ของ ‘พี่เพชร’ ด้วยอารมณ์ขบขัน ยิ่งเห็นเขาไม่เต็มใจจะสนทนาพาทีด้วย หล່อนก็ยิ่งอยากทำให้เขาอารมณ์ปั่นป่วน อยากเห็นว่าภายใต้หน้ากากขมิ้มๆ นั้น เวลาอยู่ในอารมณ์อื่นแล้วจะเป็นอย่างไร

“ยุทธนี่মনุษย์สัมพันธ์ดีนะ ไม่หน้าบึ้งหน้าบูด ดีแล้วละ เขาว่าถ้าทำหน้าที่เป็นตุต...เอ๊ย หน้าบูดมากๆ จะแก่เร็ว รื้อรอยมาเยือนก่อนวัย แก้มย้อย มุมปากห้อย ดีไม่ดีจะเสื่อมสมรรถภาพทาง...ร่างกายอีกต่างหาก”

“เฮ้ย จริงดิพี่ริน”

“จริง รอยยิ้มและจิตใจที่แจ่มใสถึงถือเป็นยาอายุวัฒนะไง”

“จะกินอีกไหมยุทธ ไกลถึงเวลาเข้างานแล้ว”

สิริรินทร์รู้ทันว่าชายหนุ่มกำลังตัดบทไล่หล່อนทางอ้อม พิจารณาแล้วเห็นว่อย่างไรอีกฝ่ายคงไม่ยอมรับการตอบแทน ถ้าดี้อาจยังไม่ยอมผูกมิตรด้วยง่ายๆ ช่างเป็นผู้ชายที่ไว้ตัวเหลือร้าย แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ยังคงอยากแสดงน้ำใจต่อเขาบ้าง สิริรินทร์เดินย้อนกลับไปที่รถ โดยมีสายตาทักท้วงหลายคู่มองตาม มีเพียงภาวต์เท่านั้นที่หันกลับมาจับประทานอาหารต่อนิ่งๆ ลักพักก็ยกแก้วน้ำขึ้นจิบ ทำให้ยุทธนาเห็นแล้วคั่นปากอดไม่ไหว

“พี่เพชร ถามจริงนะ พี่ไม่ได้เป็นเกย์ใช่ไหม”

“เหมือน?” ภาวต์เลิกคิ้ว ไม่เดือดร้อนต่อคำถามคล้ายงใจกวนโอ๊ย

ของรุ่นน้อง

“เปล่า ผมแค่สงสัย พี่รินสวยเช็กชู้ชี่ยี้ใจขนาดนี้ ไหง่เฉยเงี้ยพี่”

“แล้วจะให้ทำอะไร ลูกขึ้นกรีดเทรอ”

“โห พี่เพชร ชนลุกวะ” ยุทธนาฟังกุ๊กหน้าตายของรุ่นพี่แล้วก็มือ
ลูบแขน “อ้อ ผมรู้ละ พี่รินสวยขนาดนี้พี่ยังเฉยนี้เอง มีนาต่อนเจอนางฟ้า
ริมทางถึงได้ไม่สะท้านใจเลยสักนิด”

“นางฟ้า?”

“นั่นปะไร นอกจากไม่สะท้านใจ ดันลืมนะอีกต่างหาก ผู้หญิงที่รถ
มีปัญหาเมื่อเช้าไงพี่”

“อ้อ เอ็งนี่บ้า” ภาวตัวไปที เขาจะรู้ได้อย่างไรละว่ายุทธนาแอบ
เรียกขานอีกฝ่ายแบบนั้น

สองหนุ่มยังไม่ทันคุยอะไรกันต่อ สิริรินทร์ก็เดินกลับมาพร้อม
ถุงใส่ใบเล็ก ในนั้นมีแก้วพลาสติกมีฝาปิดขนาดหกออนซ์บรรจุอยู่สามใบ
หล่อนวางมันลงบนโต๊ะตรงหน้าภวัต

“เต้าฮวยนมสด สะอาด อร่อย รับรองว่าไม่หวาน”

“โ๊ะ พี่รินรู้ได้ยังไงครับว่าพี่เพชรไม่ชอบกินหวาน”

“เดานะ” สิริรินทร์แกลังตีหน้าตาย ล้อเลียนคนที่ยังไม่ยอมผูกมิตร
ด้วยง่ายๆ แปลก...ตอนหล่อนเดือดร้อนเขยีนมือเข้าช่วยเหลือเสียดิบดี
แต่พอหมดเรื่องกลับทำเหมือนไม่เคยพบปะกันมาก่อน “จั้นพี่ไปก่อนนะ
ยุทธ ไปนะคำพี่เท็ด!”

“ฮ่าๆๆ” ยุทธนาซ่าแบบไม่เกรงใจใคร เมื่อได้ยินการบิบเสียงเล็ก
เสียงน้อยดังตูดสูงต่ำฟังกิจจี้หูของหญิงสาว

“เดี๋ยว!” ภวัตไม่ช้าด้วย เขารีบลุกตาม คว่าถุงบนโต๊ะแล้วก้าวตาม
ไปติดๆ เมื่อเห็นหญิงสาวโบกมือให้เข้ากับยุทธนาคนละที แล้วก้าวฉับๆ
ออกไป “คุณ...หยุด...”

หญิงสาวแหวะจ่ายเงินค่ากับข้าว รับถุงจากพี่สาวของยูทหนาเสรีจก็เหลือบมองร่างสูงที่ตามออกมาเพียงแวบเดียว สิริรินทร์เดินกลับไปที่รถอย่างรวดเร็วจนภัวต์ต้องก้าวขายาวๆ เพื่อตามให้ทัน แต่กว่าจะถึงตัวร่างบางก็เข้าไปนั่งประจำตำแหน่งคนขับเรียบร้อยแล้ว พอเขาเคาะกระจกเรียก หญิงสาวกลับทำเพียงโบกมือลาแล้วขับรถออกไป ทิ้งให้ภัวต์มองตามพลางซุกงูเก้อ

ยูทหนาที่คอยมองอยู่ตลอดหัวเราะจนล่ำล๊ก หาดูไม่่ง่ายนักหรอกอาการยีนเคว้ง สีหน้าฟองว่างมมากเพราะการมาเร็วไปเร็วแบบนี้ของรุ่นพี่แน่นอนว่าสุดท้ายภัวต์ก็จำต้องนำถุงที่สิริรินทร์ทิ้งไว้ให้กลับไปที่อยู่ด้วยจนได้